І борітеся — поборете,
...
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

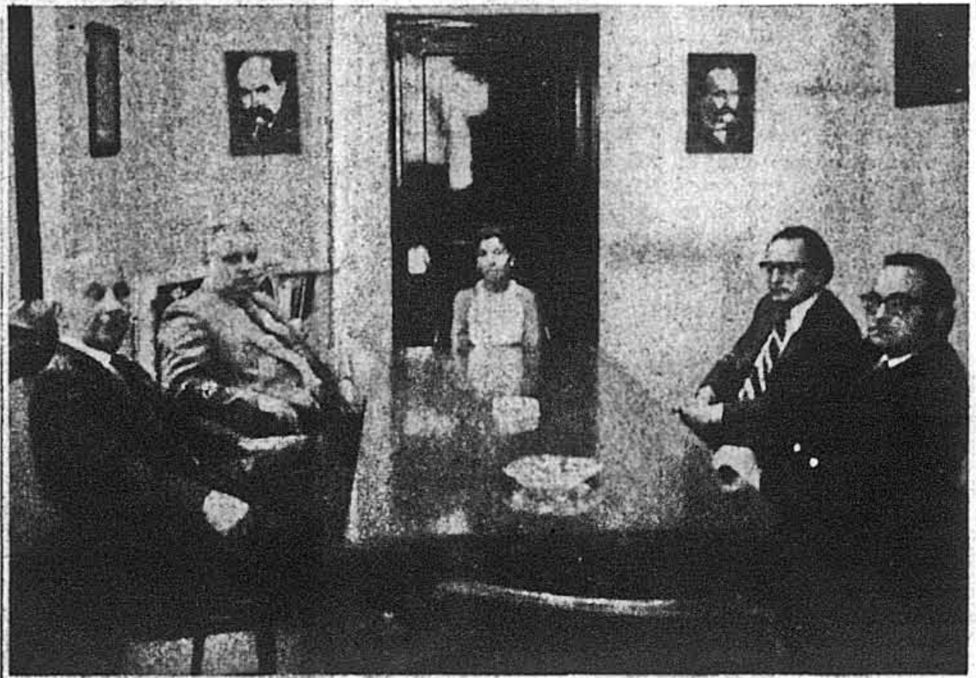
СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: „Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 148. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 15-го СЕРПНЯ 1972 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, AUGUST 15, 1972 No. 148. VOL. LXXIX.

ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ „ПЛАСТ" ВІДЗНАЧАЄ 60-РІЧЧЯ СВОГО ІСНУВАННЯ І ДІЇ

ПОНАД 2,000 ПЛАСТУНІВ З БАГАТЬОХ КРАЇН ЗГОЛОСИЛОСЯ НА ЮВІЛЕЙНУ ЗУСТРІЧ В ІСТ ЧЕТГЕМІ, ЯКА ПОЧИНАЄТЬСЯ ЦІЄЇ НЕДІЛІ

Представники Пластового Проводу під час відвідин в Головній Канцелярії УНСоюзу. На фото (зліва): головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір, голова Організаційної Комісії Ювілейної Зустрічі пл. сен. Зенон Корчинський, голова Головної Пластової Ради пл. сен. Ольга Кузьмович, голова Крайової Пластової Старшини в ЗСА пл. сен. Дорожинський та голова Крайової Пластової Старшини в Австралії пл. сен. Ігор Гриневич. На Ювілейній Пластовій Зустрічі п. Йосип Лисогір репрезентуватиме Світовий Конгрес Вільних Українців, а УНСоюз репрезентуватиме головний касир пані Уляна Дячук.

Ню Йорк (О.К.). — Організація Української Молоді „Пласт" відзначає в цьому році 60-річчя свого існування та праці і з цієї нагоди заплановано велику Ювілейну Міжкрайову Пластову Зустріч (ЮМПЗ), яка відбудеться на пластовій оселі „Вовча Тропа" в Іст Четгемі, Ню Йорк, та яка почнеться офіційно вже в найближчу неділю, 20-го серпня. Понад 2,000 пластунів з багатьох країн світу, в тому 32 з Австралії, зголосили вже свою участь у цій Ювілейній Зустрічі, про яку інформували Український Народний Союз та „Свободу" представники Пластового Проводу в особах голови Головної Пластової Ради пл. сен. Ольги Кузьмович, голови Крайової Пластової Старшини в Австралії пл. сен. Ігоря Гриневича, який прибув до ЗСА на передодні приїзду делегації 32 українських пластунів з Австралії, голови Крайової Пластової Старшини в ЗСА пл. сен. Павла Дорожинського та голови Організаційної Комісії Ювілейної Зустрічі пл. сен. Зенона Корчинського, які в половині минулого тижня відвідали Головну Канцелярію УНС та в-во „Свобода" в Джерзі Сіті.

Австралійська група пластунок і пластунів складається у великій більшості з молоді, родженої вже в Австралії і буде репрезентувати 800 членів пластової організації під сузір'ям Південного Хреста. Український Пласт в Австралії — це третя з черги у своїй величині пластова організація, яка у процентовому відношенні до гамошнього українського поселення (35 тисяч) — як інформував пл. сен. І. Гриневич — є більша як пластова група на американському континенті. Пл.сен. І. Гриневич з вдоволенням підкреслював, що провід Пласту в Австралії лежить у руках повних динаміки й запалу молодих українських професіоналістів та цим доказує на ділі, що Пласт є справді організація молоді.

Велика делегація на святкування 60-річчя Пласту на терені Америки, приїжджає завдяки успішній Пластовій Зустрічі в Австралії напереломі 1971/1972 років, якою започатковано 60-річчя Пласту та акції „Пластової Одности", що проявилася не лише у присутності представників Пласту Канади та ЗСА на Зустрічі в Австралії, але і у широкій грошовій збірці серед пластунів та громадянства на обох континентах.

Завдяки акції „Пластової Одности" приїжджають на ЮМПЗ в ЗСА також представники Українського Пласту в Аргентині (4 особи), Англії (4 особи), Німеччині (2 особи), Італії (4 особи) і Франції (1 особа). В цей спосіб на святкуваннях будуть присутні пластуни із усіх континентів.

Із терену Канади та ЗСА зголошених на Зустріч є понад 2,000 учасників, в тому 110 новацтва, 1,250 юнацтва, 300 членів старшого пластунства і 200 пластового сеніорату. Найбільша число група приїжджає з Торонто, друга кількістю це група з Ню Йорку, третя з Філадельфії, а четверта з Чикаго, — про все це інформував з радістю голова Організаційної Комісії ЮМПЗ пл. сен. Зенон Корчинський.

Ювілейна Зустріч розпічнеться, як відомо з попередніх повідомлень, в неділю 20-го серпня на Пластовій Оселі „Вовча Тропа", біля East Chatham, N.Y. О год. 9:30 ранку цього дня відбудеться Архиєрейська Служба Божа, яку очолить Митрополит УАПЦ і УПЦ в ЗСА Владика Мстислав в асисті духовенства. О год. 5 по пол. Архиєрейську Літургію відправить єпископ УКЦеркви Владика Кир Йосиф Шмондюк в асисті численних священиків. Святочне відкриття Зустрічі передбачене на 11-ту годину ранку, а після цього відбудеться припечення Начального Пластуна пл. сен. Юрія Старосольського, яке переведе голова Головної Пластової Ради пл. сен. Ольга Кузьмович.

Упродовж тижня час буде виповнений зайняттями, тереновими грами та спортовими змаганнями для пластового юнацтва. Кульмінаційною точкою будуть кінцеві дні — субота й неділя, 26 і 27-го серпня, в яких Ювілейна Міжкрайова Пластова Зустріч буде відкрита для громадянства і представників українського зорганізованого життя, з великими святочними ватрами, мистецькими показами, дефілядою та проголошенням переможців у змаганнях. В ці дні українське громадянство та батьки будуть мати нагоду побачити зблизька працю пластової молоді та вислідк пластової виховної системи, яка вдержалася вже 60 років. Саме перед Зустріччю появилася інформаційна брошурка про Пласт, призначена для батьків і зацікавлених членів української спільноти та підготовлена і видана КПСтаршиною в ЗСА. Голова Крайової Пластової Старшини в ЗСА пл. сен. Павло Дорожинський, як господар цієї великої імпрези, запрошує сердечно українську громаду відвідати ЮМПЗ та інформує, що пластовою запрошення одержали усі центральні українські організації. Як почесних гостей Зустрічі запрошено заслужених пластових провідників, добродіїв Пласту та найвищий пластовий провід.

Ювілейну Міжкрайову Пластову Зустріч підготовила Організаційна Комісія під проводом пл. сен. Зенона Корчинського, а в часі зустрічі буде діяти її провід, зложений із 35 осіб з пл. сен. Ігорем Королем як командантом, ст.пл. О. Цюком — бунчужним та ст.пл. Т. Лончиною як писарем.

Тому, що серед учасників зустрічі буде багато молоді, яка вперше перебуватиме на східньому побережжі ЗСА (закрема гості з Австралії, Аргентини, Англії, як також заходу Канади), в середу 23-го серпня є заплянована проґулянка автобусами до поблизьких українських вакаційних центрів, а це на „Союзівку" та до Гантеру, Н.Й.

З В'єтнаму виведено останню наземну бойову одиницю ЗСА

Сайгон. — В минулу суботу 12 серпня ц. р. виїхала з Південного В'єтнаму остання, яка там залишилась, наземна американська бойова одиниця, а саме, Третій курінь 21 піхотної дивізії. Церемонія від'їзду відбулася на великій військовій базі в Данангу дуже скромно і тихо, при чому коротку промову виголосив генерал Г. Г. Куксі. У Південному В'єтнамі залишилось ще тільки 43.500 військовиків, головно на адміністраційних і допоміжних постах. Поруч із ними є ще кількасот військових дорадників, як також залога коло 600 гелікоптерів і 200 інших літаків. Ці цифри не охоплюють залоги коло 60-ти різних військових кораблів в затоці Тонкіна. На тих кораблях, як теж в сусідньому Таї (Сіямі) знаходиться коло 900 бойових літаків, не рахуючи тих летунських суперфортець Б-12 на базі на острові в Ґуамі. Але в наземних боях у В'єтнамі не бере вже участи ніякий американець, а під кінець, цього місяця президент Ніксон проголосить стан американської „присутности" в Південній Азії на другу половину цього року. У зв'язку з цим американське командування подало, що від 1 січня 1961 року, відколи офіційно рахується участьЗСА у війні у В'єтнамі, згинуло там 45.843 американських військовиків, 173.696 південно - в'єтнамських і 870.000 північно - в'єтнамських — не рахуючи ранених і не рахуючи десятків тисяч убитих цивільних мешканців.

КОРОТКІ ВІСТКИ

Понеділок, 14 серпня 1972

КОЛИШНІЙ СЕКРЕТАР ФІНАНСІВ ДЖОН КОННЕЛІ, демократ, повідомив про заснування комітету „Демократи за Ніксона", який сприятиме перевиборові Ричарда Ніксона на Президента. До того комітету вже приступили деякі видатні демократи, які не підтримують кандидатури сенатора МекҐоверна на президента, зокрема колишні посадники таких великих міст, як Бостон, Маямі, Нешвіл та ін. Коннелі, на підставі всеохоплюючих опитувань, вважає, що вже яких 20 мільйонів демократів вирішили в цьому році голосувати за кандидатуру Р. Ніксона на президента. Він пообіцяв зібрати 2-3 мільйони долярів на передвиборчу кампанію в користь Ніксона.

ВИДАТНИЙ НЕҐРИТЯНСЬКИЙ ДІЯЧ ФЛОЙД МЕККІССІК, виступаючи на конференції в Ню Йорку, заявив, що неґри не зможуть добитись багатьох прав, якщо виступатимуть тільки по стороні Демократичної партії. МекКіссік раніше керував Конґресом за расову рівність. Тепер він виступає за кандидатів Республіканської партії і закликає своїх співгромадян робити те ж саме. МекКіссік своєю промовою відповів на заклик одного неґритянського асамблемена з Джорджії, мовляв, неґри, які виступають за президентом Ніксоном — це „політичні проститутки".

АМЕРИКАНСЬКИЙ КАНДИДАТ НА СВІТОВОГО ЧЕМПІОНА з шахів Боббі Фішер виграв у Рейк'явіку, в Ісляндії, ще одну партію в совєтського чемпіона Бориса Спаського. Тепер Фішер має 8 виграних пунктів, а Спаський лише 5. Найновіші змагання не відбулись, бо Спаський повідомив, що він захворів. Вже відбулося 13 змагань з усіх 24 запланованих.

СЕКРЕТАР БУДІВНИЦТВА РОМНІ ВІДВІДАВ президента Р. Ніксона й повідомив, що він бажає податися у відставку, себто вийти з уряду. Покищо невідомі причини такого бажання, ані дата, коли б Ромні мав відійти.

ПРЕДСТАВНИЦЯ В'ЄТКОНҐУ ПАНІ НҐУЄН ТІ БІНЬ ДАЛА одногодинне інтерв'ю „Н. Й. Таймсові", в якому наполягала, що замирення у В'єтнамі може прийти тільки внаслідку договорення з Америкою про політичну майбутність Південного В'єтнаму. Для названої комуністки найважливіша річ — припинення „в'єтнамізації", себто всякої допомоги Америки Південному В'єтнамові.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР ОН КУРТ ВАЛЬДГАЙМ ПЕРЕБУВАВ у Пекіні. У промові під час бенкету в його честь — він поручав особливо міжнародне роззброєння, як найважливішу проблему миру тепер і на майбутнє.

В УТРЕХТІ В ГОЛЛЯНДІЇ ВІДБУВАЄТЬСЯ 16-та сесія Світової Ради Церков, яка об'єднує більшість Протестантських і Православних Церков. Приявними є також два обсерватори від Ватикану. Провід тієї організації з її головою Юджином Блейком підтримує комуністичне становище у справі В'єтнаму та зібрав 1-мільйоновий фонд для „боротьби проти расизму".

АЛЬЖИРСЬКІ ВЛАСТІ ОБСТАВИЛИ поліційним кордоном віллу на передмісті, що її уряд Альжиру передав був „чорним пантерам", втікачам з ЗСА, на їх помешкання і головну квартиру. Альжирський уряд був обурений публічною вимогою лідера „чорних пантер", Елдриджа Кліверa, щоб той уряд передав їм, чорним екстремістам, втікачам з Америки, 1 мільйон долярів, що його восьмеро чорних схоплювачів літака отримали від американської летунської компанії. Покищо ті гроші все ще є під секвестром альжирського уряду.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ ВІЙСЬКОВИЙ МІНІСТЕР МОШЕ ДАЯН ТВЕРДИТЬ, що відхід совєтських військовиків з Єгипту настільки погіршив ситуацію Єгипту, що Ізраїль міг би переводити репресійні налети вглиб Єгипту без остраху щодо протилетунських совєтських ракет. Моше Даян вважає, що значно зросли шанси миру.

ЯПОНСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР КАКУЇ ТАНАКА ОФІЦІЙНО ПРИЙНЯВ запрошення від китайського комуністичного уряду і заповів, що 23 вересня полетить до Пекіну з ціллю договоритись про відновлення нормальних дипломатичних взаємин між Токіо і Пекіном.

БРИТІЙСЬКИЙ УРЯД ВИСЛАВ спеціяльного делегата Джофрі Ріппона до африканської країни Уганди, президент якої, Іді Амін, заповів видалення з Уганди 55.000 азійців, власників британського пашпорту. У Британії обов'язує закон про невелику річну квоту для кольорових іміграцій і тому ця справа викликала в Британії великого шуму.

Роджерс заперечує твердження Шрайвера, що през. Ніксон міг закінчити війну у В'єтнамі в 1969 році

Вашингтон. — Державний секретар ЗСА Вілліям П. Роджерс виступив із рішучим запереченням висловленого у п'ятницю минулого тижня демократичним кандидатом на віце-президента ЗСА Сарджентом Шрайвером твердження, що президент Ніксон мав усі шанси закінчити в'єтнамську війну в 1969 році, у другому році своєї каденції, і що він їх зумисне не використав. Шрайвер, який в останні роки урядування през. Джансона із початком каденції през. Ніксона був амбасадором ЗСА до Франції, заявив у розмові із журналістами, що він не зрезиґнував із свого становища після приходу до влади през. Ніксона, бо сподівався, що Ніксон, так само, як і президент Айзенгавер у випадку Корейської війни, мав історичну нагоду закінчити війну у В'єтнамі. До для цього були усі вигляди в 1968-му році. В дальшому Шрайвер заявив, що причиною його резиґнації було небажання през. Ніксона закінчити війну шляхом переговорів. Відповідаючи на ці твердження Шрайвера, державний секретар Роджерс заявив, що він із своїми співробітниками, включно із Генрі Кебстом Ладжом, головою американської делегації для переговорів у Парижі в 1969 році, перевірив усі матеріяли і документи до того часу, в тому також і звідомлення самого Шрайвера і не знайшов нічого, що могло б у якій мірі підтверджувати сьогоднішню заяву Шрайвера. Якщоб так справді було як твердить тепер Шрайвер то — згідно із словами Роджерса — він мір просто зателефонувати тоді з Парижу до през. Ніксона і повідомити його про цю „історичну нагоду" й вимагати, щоб вона була використана.

Вальдгайм про ролю великодержав у збереженні тривкого миру

Об'єднані Нації. — Генеральний секретар Об'єднаних Націй Курт Вальдгайм проголосив своє звідомлення на 27-ому сесію Генеральної Асамблеї, яка почнеться 19 вересня ц.р., звернувши увагу на потребу в більшій мірі рахуватися з середніми і малими державами та не покладатися на надію, що тільки великі держави всилі зберегти тривкий світовий мир. Курт Вальдгайм признає, що Об'єднані Націі зазнали багато невдач, але — мовляв — вони не є суверенною державою, а організацією держав і тому це їхня вина. Він передвидить теж паралелю між Лігою Націй, яка зродилася з першої світової війни, й Об'єднаними Націями, які постали внаслідку катастрофи другої світової війни, і признає, що тепер знову багато людей у світі розчаровані в Об'єднаних Націях. Він висловлює жаль, що Об'єднані Націі не всилі завести мир ані у В'єтнамі ані на Близькому Сході та, зокрема, звертає увагу на останню катастрофу в африканській Бурунді, де внаслідку міжплемінної різні згинуло 80,000 до 200,000 автохтонів.

З'їзд українських баптистів на побережжі Тихого океану протестує проти переслідування християн в СССР

Санта-Барбара (орг). — В днях 4-6 серпня тут відбувся 10-ий З'їзд Західнього Українського Євангельського Баптистського Об'єднання, яке є складовою частиною головного Об'єднання Українських Єв. Баптистських Церков у ЗСА. У З'їзді взяли участь понад 300 представників Церков і місійних станиць із Сієтл, Сан Франціско (Бурлінґейм), Фресно, Лос-Анжелос, Вентури, Санта - Анна, Сандієго, Санта-Барбара, Фінікс (Арізона), Філядельфії і Чикаго.

Ділові наради з'їзду відзначилися високим рівнем і побожним підходом до кожної проблеми церковного життя та розвитку місійної праці. З'їзд прийняв ряд постанов, які стосуються виховання нових провідничих кадрів в Українському Біблійному Інституті, проповіді Євангелії через радіомовлення „Голос Євангелії в Україну", підтримки духа борців за віру у Рідному Краю — в Україні, більшої активности в праці Божій на побережжі Тихого океану.

Резолюційна Комісія в складі проповідників Ол. Гарбузюка (голови) Ф. Любовича і М. Ковальського запропонувала З'їздові резолюцію, в якій засуджується переслідування християн в Совєтському Союзі. З'їзд одноголосно прийняв цю резолюцію, в якій говориться:

Переслідування віруючих в Совєтському Союзі взагалі, а в Україні зокрема — це незаперечний факт. Віруючі всіх переконань не мають свободи, що виявляється в тому, що віруючих відбираються молитовні доми, література, Біблії, Нові Заповіти, співаники; віруючі позбавляються права вільно відправляти свої Богослуження, вони не мають жадного права на видання релігійної літератури для задоволення своїх духовних потреб, а також яскраво видна дискримінація національних „меншин" у ВСЕХБ через втручання органів влади в церковне життя віруючих.

Тому, що баптисти цілого світу завжди стояли й стоять за особисту свободу кожної окремої людини, за свободу віри, сумління та права на вільні зібрання віруючих — за цим принципом переконань цілої баптистської родини цілого світу, складовою частиною якої є й ми, 10-ий З'їзд Західнього Українського Єв. - Баптистського Об'єднання, який відбувається в днях 4-6 серпня 1972 р. в Санта - Барбара, Каліфорнія, протестує проти переслідування совєтським урядом наших братів і сестер за за віру в Господа Ісуса Христа, незалежно від їх приналежности.

Ми засуджуємо узаконення провідників і упорядчих Ради Церков ЄХБ, карання грошовими „штрафами", заборону віруючим батькам виховувати своїх дітей за наукою Слова Божого, втручання в релігійне життя баптистських Церков обох угруповань — РЦЄХБ і ВСЕХБ; ми засуджуємо позба-

(Закінчення на стор. 6-ій)

В Манітобі відбувається державний літній табір для навчання української мови

Вінніпеґ (КУК). — 8-ого серпня ц.р., біля міста Ґімлі — 60 миль на північ від Вінніпеґу, над берегом Манітобського озера — відкрито літній табір української мови для 55 українських дітей, молоді й дорослих. Ціллю табору є дати можливість учасникам краще засвоїти собі українську мову. До програми вишколу включено українську музику, танки й короткі театральні виступи, получивши їх з товариськими розвагами і літнім спортом. Офіційного відкриття табору довершив міністер Манітоби Л. Дежарден при співучасти референта культурних справ в його міністерстві п. Ярослава Семчишина і в присутності екзекутивного директора КУК д-ра С. Яр. Кальби. При співпраці Комітету Українців Канади та Українського Відділу Об'єднання Державних Учителів Модерних Мов, цей табір української мови в Ґімлі відкрито під управою Департаменту Туризму, Розваг і Культурних Справ Манітоби. Табір триватиме два тижні і його кошти обчислено на понад $10,000, з чого оплати учасників покриють всього $3,000. Комітет Українців Канади перевів власним коштом популяризацію цього табору серед української громади й перебрав обов'язок закупити підручників та інших вишкільних матеріялів на суму $1,000. До табору зголосилось 55 учасників, в тому 45 дітей і молоді від 7 до 17 років та 10 дорослих осіб. Між тими учасниками є 20 з Вінніпеґу, 22 з інших місцевостей Манітоби, а решта з провінцій Онтаріо, Саскачеван і Британська Ко-

(Закінчення на стор. 6-ій)

У Філядельфії відбудеться перший Міжнародний фестиваль слов'янських народів, виступають українці

Філядельфія. — Вперше у Філядельфії у четвер 24 серпня у Фермавнт Парку, в „Робін Гуд Делі", де вміщається до 20 000 глядачів, відбудеться Міжнародний фестиваль слов'янських народів. На фестивалі виступатимуть мистецькі ансамблі та одиниці, що будуть репрезентувати культуру й мистецтво України, Польщі, Словаччини і Росії. Фестиваль відбудеться заходами Американської Слов'янської Культурної Федерації у Філядельфії та місцевого департаменту відпочинку й парків. Українці будуть представлені такими мистецькими одиницями: популярне тріо дівчат „Соловейки" під керівництвом проф. Зої Маркович, український Катедральний хор під диригуванням Осипа Лупана і Танцювальний ансамбль СУМА під керівництвом Миколи Бойчука. Українці вперше матимуть нагоду виступати на велетенській відкритій сцені в „Робін Гуд Делі". Майже всі місця — на лавках і на траві, є безплатними, а 1.500 місць по 3 дол. від особи зарезервовані для тих, які бажають заплатити за вступ і вигідно сидіти ближче сцени. Квитки можна набувати в Осередку СУМА, у членів Катедрального хору та в фірмі Ганусей. Коли б того дня пішов дощ — імпреза відбудеться наступного дня. Початок о 8:30 вечора.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issue combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

У 60-річчя Українського Пласту

В новітній історії України — Пласт, як виховна організація молоді, базована на ідеях і принципах англійського і згодом всесвітнього Скавтінгу і на лицарських традиціях українського козацтва, зайняв своє почесне і важливе місце. Створений в 1911-1912 роках у Галичині під австрійською займанщиною, Пласт став провідною організацією молоді і в двадцятих роках охопив у своїх рядах 6 000 юнацтва і старших пластунів, зорганізованих у 118 куренях, поширюючись водночас на Волинь і на Закарпаття, як також на еміграцію, зокрема в Чехо-Словаччині. Рівнобіжно з цим ідея скавтінгу почала поширюватися і на центральних та східніх землях в організованих там з'єднаннях бойскавтів напередодні Першої світової війни і навіть після неї під большевицькою окупацією.

Своєю працею, веденою здебільшого методами самовиховання і гри, Український Пласт виховав тисячі української молоді, багато з-поміж якої відзначилося славно у визвольних змаганнях 1914-1921 років і згодом під час Другої світової війни, зокрема в рядах Української Повстанської Армії, провідні діячі якої, включно з її головнокомандуючим Р. Шухевичем, були пластунами. У своїй діяльності Пласт виявив подивугідну живучість і тривалість.

Таку ж внутрішню силу, тривалість і живучість виявив Український Пласт і зорганізоване в ньому пластунство також в умовах діяспори в багатьох країнах світу. Із невеликого числом членства і з'єднань Союзу Українських Пластунів у західніх зонах Німеччини й Австрії Український Пласт виріс у могутню світову пластову організацію під керівництвом Конференції Українських Пластових Організацій — КУПО, із окремими крайовими пластовими організаціями молоді в багатьох країнах світу: у ЗСА, в Канаді, Австралії, Англії, Німеччині й Арґентині. Кількість зорганізованого в ньому пластунства — новаків і новачок, юнаків і юначок, старших пластунів і сеньйорів Український Пласт перевищив кількість пластунства наприкінці двадцятих років на рідних землях. Сьогодні — за даними з 1969 року — у пластових рядах зорганізованих 7 500 пластунів, в тому ж, не зважаючи на еміґраційні умови і розсіяння в чужих оточеннях, понад 5 000 новацтва і юнацтва, тобто наймолодших поколінь. У своїй діяльності й тут Пласт головним своїм завданням встановив: утримувати національну-етнічну ідентичність української спільноти поза межами України і постійно її розбудовувати.

Крім вітань з приводу 60-річчя існування і дії Українському Пластові треба побажати сьогодні дальших і великих успіхів у цьому важливому й основному завданні усієї української спільноти в діяспорі.

Ветеран війни і праці

Несподівана сумна вістка, яка наспіла з Вінніпеґу про смерть у тамошній лікарні Осипа Навроцького, знову навела на думку рефлексії про те українське покоління, з якою виросли справжні піонери українського національного відродження — політичного, національного й культурного. Життєпис Осипа Навроцького і вся його світла постать можуть стати зразком таких справжніх героїв думки, праці і діла.

Колишній голова Українського Студентського Союзу ще з-перед першої світової війни, бойовий старшина Українських Січових Стрільців, попавши в російський полон вертається почерез Норвеґію до Львова і хоч пів-інвалід знову вступає в Українську Галицьку Армію та перебуває з нею українську визвольну війну. Як один із справжніх соборників-державників стає співзасновником і керівником підпільної Української Військової Організації, водночас співзасновником і головним директором Видавництва „Червона Калина" у Львові, покликаного для плекання української військово-історичної традиції. З кровности вояк — у пізньому віці вступив і до Дивізії Галичина. Хоч користувався великим авторитетом і повагою в західньо-українському громадянстві — не мав політичних амбіцій і не старався за високі становища. Те саме на еміграції — буквально до останніх днів життя у Канаді займався скромно збиранням цікавих архівальних матеріялів і списуванням споминів про мало кому відомі події.

Членам нашого молодшого, ба й навіть багатьом членам середущого покоління ім'я Осипа Навроцького було мало відоме. Але для всіх учасників української визвольної війни-революції й усіх активних діячів періоду між двома світовими війнами — Осип Навроцький був насправді, „лицарем без плями", завжди готов на поклик до праці; у своїх 70-их і на початку 80-их років життя завжди молодий, живий, поступовий, скромний і товариський „Юно" як його звали всі його приятелі. Кожне покоління має вартісних людей. Але хотілося б, щоб теперішнє і майбутнє українське покоління мали якнайбільше таких борців-піонерів, як св. п. Осип Навроцький.

Олександер Луцький

У 60-РІЧЧЯ ПЛАСТУ

Буває так не раз, що події меншої ваги знаходять більше розголосу чи коментарного насвітлення на сторінках нашої преси, чим події засадничого значення. Маю в цьому випадку на думці вибір Начального Пластуна, цю знаменну подію в житті Українського Пласту, яка має засадниче значення не лише для самої Пластової Організації, але й для української організованої спільноти в світі.

А тим часом, вже більше як півроку минуло від комунікату Головної Пластової Ради і Виборчої Комісії ще з січня 1972 р. про вибір пл. сен. проф. д-ра Юрія Старосольського на пост Начального Пластуна, необсаджений через 10 років від смерти в 1962 р. першого Начального Пластуна Левицького — Сірого Лева, — а до сьогодні ця подія не знайшла ширшого насвітлення на сторінках нашої загальної преси. Навіть і пластова преса обмежилася до комунікатів та подання деяких коротких персональних даних про новообраного Начальника Пластуна, не аналізуючи глибше ваги цієї події, наче у своїй пластовій скромності кажучи: „хай про наші добрі сторони пишуть про нас другі, а не ми самі".

А все таки, уважаю, що поновне обсадження посту і вибір Начального Пластуна після 10-річної перерви і то саме в 60-ліття Українського Пласту заслуговує на ширше насвітлення так зі сторони самого Пласту, як і зі сторони громади, з-поза Пласту. Пласт бож так, як і всі інші молодечі організації, не є якимсь замкненим у собі й відірваним від цілости громади орденом, але, як виховна організація молоді, що ставить своїм завданням виховувати українську молодь на добрих і повновартісних громадян, є в обставинах нашого буття поза межами батьківщини дуже важливою органічною клітиною цілого нашого організованого громадського життя. І тому все, що діється у Пласті, чи в інших молодечих організаціях добре чи зле, повинно цікавити не тільки дану організацію, але й, хочуть того ці організації чи ні, свою громаду. А вже важливіші події в житті Пласту, як, наприклад програмові пластові конґреси чи з'їзди, їхні провідні ідеологічні, методичні чи устроєві постанови, головніші ювілейні річниці пластової дії заторкують безпосередньо не лише членство самої Пластової Організації, але й входять у сферу безпосереднього заінтересування ширшого круга громадян, батьків молоді, приятелів Пласту та всього організованого громадського життя, бо Пластова Організація є членом організованої спільноти в системі УККА, КУК та СКВУ.

Вибором Начального Пластуна Пласт завершив свою устроєву єдність і ідейну соборність. Бож, як говорить Грамота про Н а ч ального Пластуна і статут Конференції Українських Пластових Організацій схвалені 5-ма Зборами КУПО 7-го вересня 1970 р., — „Начальний Пластун стоїть на чолі Українського Пласту як уосіблення його ідейної та устроєвої єдности, його безперервної дії і традиції. Він є ідейним провідником Українського Пласту та його почесним репрезентантом". Отже, Начальний Пластун, очолюючи Український Пласт в усьому світі є символом пластової єдности й соборности в світовому маштабі, а заразом як найвищий репрезентант Пласту назовні входить у склад найвищих провідних кіл організованого українського життя. Тому й, думаю, належалось би йому відповідне репрезентативне місце в системі СКВУ.

Вибором Начального Пластуна після 10-ти річної перерви дав Пласт також доказ своєї громадської зрілости. Це ж бо було явище дивовижне й ненормальне, що після смерти першого Начального Пластуна в 1962 р., цей пост найвищого символічного репрезентанта і голови Українського Пласту не був обсаджений протягом повних десять літ. Адже ж, коли опустіє пост чи то голови держави чи Церкви чи головного провідника будь-якої політичної партії чи громадської організації, то такий пост ніколи не буває опорожнений довго, а зразу є обсаджений новою людиною. Я не входжу в причини, будь вони внутрішнього, а чи й то завнішнього порядку, які склалися на те, що обсада найвищого провідного посту в Пласті тривала аж десять років. Але самий факт, що врешті виправлено це ненормальне явище й вибрано нового Начального Пластуна, я оцінюю як доказ того, що здорові громадські сили в Пласті переборoли всі від'ємні та відосередні перешкоди, та в той спосіб вибором свого найвищого ідейного провідника й репрезентанта Український Пласт успішно завершив будову не тільки „риштовання собору", але й цілого „пластового собору".

Вагу вибору Начального Пластуна підкреслює додатково факт, що сталось це саме у ювілейному році 60-ліття дії Пласту. Високоідейні та далекойдучі Рекомендації Кінцевої Сесії Пластового Конґресу Другого і постанови та резолюції 5-их Зборів світової Конференції Українських Пластових Організацій (КУПО) в днях 6 і 7 вересня 1970 р. та обсада посту Начального Пластуна напереломі 1971-1972 рр. — завершують ідеологічні, виховно - методичні та устроєві підвалини Українського Пласту в дану епоху та є найвидатнішими о с я гами Пласту в його 60-ліття.

Велику вимову та особливе значення має теж найбільш демократичний спосіб вибору Начального Пластуна. Згідно з постановами Грамоти, його мали право обирати всі повновартні члени Уладу Старших Пластунів (-ок) та Українського Пластового Сеньйорату. І не важливо тут, чи фактично брало участь в голосуванні і виборі Начального Пластуна чотири чи п'ять тисяч членів Пласту, чи може менше або більше. Важливим є тут найбільш демократичний процедуральний принцип, що Начальний Пластун був обраний у загальному таємному голосуванні всього повноправного членства, а не лише голосами делеґатів на збори, з'їзди чи конвенції, як це буває в інших організаціях. Є незаперечним фактом, що під сучасну пору ані один провідник чи голова українських політичних партій, ні суспільно - громадських чи союзово - братських організацій не є обираний таким загальним таємним голосування усього свого членства, а тільки вужчим кругом делеґатів. Отже, спосіб загального голосування у виборі Начального Пластуна дає безпосередню змогу всьому членству висловити свою думку відносно даного кандидата на пост свого провідника. Передбачлива постанова Грамоти про вибір Начального Пластуна тільки на протяг 7 років, як теж статутове право Головного Пластового Проводу — у винятковых випадках, коли Начальний Пластун втрачає здібність діяти або позбувається п е р едбачених Грамотою кваліфікацій, — проголосити пост Начального Пластуна опорожненим, дають змогу й ґарантію мати на увазі в першу чергу добро цілої організації.

Якщо мова про саму особу новообраного Начального Пластуна, то на мою думку це в першу чергу внутрішня справа самих пластунів. Коли ж вони у таємному загальному голосуванні, без майже найменшої виборчої кампанії чи шумної пропаганди із двох найкращих кандидатів з-поміж себе обрали одного своїм Начальним Пластуном, то це означає, що така була їхня думка по їхній пластовій совісті і свідомості і така була демократична воля більшости. Тож обраному в той спосіб Начально м у Пластунові належиться пошана авторитету його посту, яким наділило його довір'я членства Пласту. А коли зважити, що новообраний Начальний Пластун проф. д-р Юрій Старосольський є не тільки довголітнім досвідченим пластуном від юнацьких літ, але й на рідних землях і тепер тут в новому поселенн поза межами України займав і далі займає поважні і шановані становища у професійному, науковому та громадському житті української спільноти, то й із громадської точки зору треба його вибір на Начального Пластуна належно розцінювати та вітати його авторитет з таким самим довір'ям, яким наділило його членство Пласту.

Урочисте заприсяження та введення новообраного Начального Пластуна в урядування відбудеться в неділю 20-го серпня 1972 р. на початку однотижневих відзначувань 60-ліття Українського Пласту під час Ювілейної Міжкрайової З у с т р і ч і на Пластовій Оселі „Вовча тропа" в Іст Четгем, Н. Й.

На закінчення хочу сказати, що неможливо є в одній статті вичерпати повністю питання ваги і значення вибору Начального Пластуна. Я дуже далекий від переоцінювання цієї події і ніколи не відважився б ілюзійно твердити, що з вибором Начального Пластуна, наче на рух магічної палички, у Пластовій Організації настало чи настане автоматично все ідеально якнайкраще і що це розв'язує усі проблеми Пласту. Дивімося відкрито правді ввічі: далеко так не є і автоматично не буде. Бо ж, поперше, пост Начального Пластуна це в засаді радше почесний пост без більшого засягу прав та фактичної влади в теперішній устроєвій системі Пласту, а по друге — стара це і

(Закінчення на сторінці 6)

Віктор Приходько

КОНЕЧНА РЕФОРМА

В одному з недавніх чисел „Свободи", редакція виступила з поважною пропозицією. Вказуючи на 11-й Конґрес Американських Українців, що має відбутися у близькому часі (14-16 жовтня 1972 року) і на його велике значення, редакція закликає читачів ближче зацікавитися цією подією і виступити також із своїми пропозиціями і побажаннями що до майбутньої діяльности Українського К о н ґресового Комітету Америки.

В даному разі „Свобода" має велику рацію, бо перед Конґресовим Комітетом, як нашою чільною і репрезентативною установою, стоїть ціла низка завдань характеру політичного, загальнонаціонального, культурного, виховного, мистецького і т. д., і співпраця нашого громадянства із своєю установою у всіх цих ділянках є найбільш вказана.

Идучи за цією пропозицією, дозволю собі вказати на одну установу, що вимагає, на мій погляд, спеціяльної уваги. Цією установою є наш Український Народний Фонд. Про цю установу не мусимо багато говорити: Фонд існує 21 рік, має вісім тисяч постійних платників Національного Датку і збирає річно 80-90 тисяч долярів, за які й провадить свою різносторонню працю. За час свого існування, Фонд зібрав один мільйон вісімсот тисяч долярів, довівши цим свою життєздатність. Головно ж довели свій патріотизм і свою велику національну свідомість ті вісім тисяч платників, що рік - річно пам'ятали про свій добровільний обов'язок, вплачуючи 10-15 долярів річно, відповідно до своїх заробітків і доброї волі. Їм належиться глибока подяка, честь і признання.

Одначе, мусимо признати, що не може ще й далі існувати установа лише патріотизмом і жертвенністю тих восьми тисяч шляхетних громадян, що 20 літ незмінно несуть свою лицарську поміч українській справі. Мусимо глянути на справу ширше, мусимо пригадати собі, що в Америці живе не вісім тисяч, але два мільйони українців — величезний резервуар! — і вони мусять взяти на себе справу Українського Народного Фонду і, нарівні із старими, стати новими платниками нашої народної установи. Коротко кажучи, недалекий 11-ий Конґрес повинен перевести необхідну реформу Українського Народного Фонду.

У чому ж ця реформа має полягати?

Вона не є нова і складна, але одночасно є велика і глибока: 11-ий конґрес мусить потвердити постанову 4-го конґресу з 1949 року, коли було засновано УНФонд, що Національний Даток до Українського Народного Фонду є загальний і його мають платити усі від 18 років і вище, що мають працю і заробіток.

Різниця лише в тому, що Даток з 1949 року, як новина, переводиться поступово і може занадто обережно. Тепер прийшов час, щоби назрілу реформу перевести широко і в повному обсягові, а саме, — щоби Національний Даток платили справді усі дорослі і працюючі громадяни.

Подробиці і деталі нової реформи встановить 11-ий Конґрес. В загальному, у 8 числах, реформа представляється у такому вигляді:

Приймаємо, що в Америці проживає два мільйони українців, з того один мільйон жінок і пів мільйона дітей, що не платять Датку, і пів мільйона чоловіків, що мали б цей Даток платити. Коли б цю реформу перевести послідовно і твердо, себто, щоб кожний, хто працює і заробляючи справді вплачував раз на рік хоч би 10 долярів, то такий Даток виносив би річно 5 мільйонів долярів, а не 80 тисяч, як тепер.

Цей обрахунок мав би охопити всю українську спільноту в Америці.

Розуміється, беручи на увагу українське „темпо" і спеціяльну повільність наших дій, ми далекі від названих чисел і мільйонів, але хочемо звернути увагу на дві обставини. *Поперше*, що пропонована реформа не є фантастична, але вповні можлива і реальна: при нинішніх високих заробітках в Америці, десять, двадцять чи п'ятдесят долярів річно є у повній спроможності кожного працюючого громадянина. Друга обставина — характеру національно - політичного: наша Україна та її народ знаходиться під спеціяльно суворим ворожим тиском і наш моральний обов'язок вільних людей у вільному світі відповісти на проголошену реформу спонтанною і масовою жертвенністю. Жертвенністю, що уможливила б всебічні заходи у всебічну працю в обороні нашої Батьківщини та її народу. А там, де є праця і де є рух, з'являються не раз і несподівані можливості успіху і перемоги. Під цим оглядом реформа 11-го Конґресу може стати зворотним пунктом на шляху до нашого кращого і більш радісного майбутнього...

20 років „з гаком"...

Традиційна прогулька на Союзівку Окружного Комітету Відділів УНСоюзу Великого Ню Йорку, що відбудеться в неділю, 20-го серпня, під командою мого доброго сусіда з Підсоснова, адв. Івана Флиса, нагадала мені наші давні автобусові ескапади на всякі пікніки чи фестини — так з-перед двадцяти років та й ще „з гаком"...

У той час такі товариські підприємства влаштовували переважно парафії, — всякі братства та сестриництва, далі українські радіопрограми пп. Мельника і Мариновича, Відділу Союзу Українок, а згодом і хор „Думка" з Ню Йорку. До речі, прогульки хору „Думка" тоді під проводом невтомного д-ра Карпевича і Льоня Крушельницького, були сухопутнього характеру (автобусами) і водного (кораблями по ріці Гудсоні). Коли ж Батько-Союз придбав собі в 1953 році клаптик України в Кергонксоні, з того часу почалися славні пікніки-фестини на „Союзівці, що згодом прибрали стабільну назву „Союзових Днів".

В тих часах подорожування автобусами втішалося серед політичної еміґрації великою популярністю! моторизованих патріотів, то значить власників автомобілів, можна було порахувати на пальцях однієї руки! Коли автор цих рядків прибув напочатку 1949-го року до цієї вільної країни, він нараховував у нашій Метрополії ледве трьох змоторизованих скитальців: інж. Мирона Лепкалюка, д-ра Романа Осінчука і редактора нашого щоденника (дуже вибачаюсь, якщо когось з непоінформованности прогавив!) У цьому місці з вдячністю згадую мого приятеля, інж. М. Лепкалюка, який час-від-часу давав мені „райда" на ферму до моїх покійних вуйків, а потім, у поворотній дорозі, підбирав додому з купелів у Саратозі нашого незабутнього сл. п. д-ра Луку Мишугу.

Не треба хіба нагадувати, що ці колишні пікніки чи фестини були дуже веселі, гамірні й багатолюдні. Пригадую, що на пікнік радіопрограми п. Мариновича в „Українському Селі", — де відбудеться в цю неділю великий кооперативний пікнік, — вирушала бувало, довга валка автобусів — часто 10-15 штук! Цікава річ, що пікнікування зачиналося вже в автобусах, як тільки машини, під гомін національних пісень, викотилися з тунелю. Тоді земляки бистро здіймали з полиць клунки-бесаги та валізища з продуктами і починався пир, — печені і варені кури, яйця „на твердо" і цілі гори канапок зникали, ніби їх корова язиком злизала, — як мовив тоді Микола Понеділок. Ніхто тоді не морочив собі голови жадними дієтами, апетити, слава Богу, всі мали добрі „спусти" знамениті, після проголодних років у Ді-Пі таборах.

Ця самообслуга харчами політичних еміґрантів помічалася і на перших конвенціях УККА чи Українського Народного Союзу, що вбилися в мою пам'ять. Тоді бистре репортерське око легко могло відрізнити три категорії делеґатів: тут народжені „бойси" їхали елеґантно, голіруч, старші могікани (заробкова еміґрація) везли свою горілку, а представники політичної еміґрації („амбасодори") їхали обвантажені своїм власним „продовольством"...

Гей! Гарні були часи, хоч і ми так гірко колись на них нарікали, а дехто з опалу збирався навіть вертатися назад до таборів, — якби Дядько Сем заплатив йому „шифкарту". Правда: ми всі, переважно, були тоді клінерами чи портерами, але й невелика з цього потіха, що нині сталися... пенсіонерами! Не один з нас, гадаю, з легкою душею проміняв би своє нинішнє пенсіонерство на колишнє клінерство, якби так добрі Боги скинули йому з плечей — 20 років „з гаком"...

Ба!

І. Кер.

Вступайте в члени УНСоюзу!

Д-р Михайло Данилюк

ШЛЯХОМ ПОКРАЩАННЯ СИСТЕМИ УККА

(Порядком дискусії)

(6)

Писати статтею статут УККА неможливо, а зрештою, видається, що всі потрібні букви для поліпшеного статуту знайшлися б, коли б взяти до уваги основні принципи для перебудови установи. Існує, одначе, сумнів, що статутова комісія у даному складі і при даних напрямних буде спроможною розглянути ці основи, а тому видається необхідним порушувати ці справи шляхом громадського обговорення. Доводиться взагалі побоюватись за н а с т упний Конґрес УККА, якщо поважнішої спроби обговорення не буде, бо з практики попередніх Конґресів знаємо, що три дні з привітами, деклараціями, бенкетами і т. д. проходять доволі швидко, а похапцем створені комісії майже напередодні Конґресу, щоб про людське око існували, справи не розв'яжуть, оскільки вони працюють без помітної у ч а сти ширшого діяпазону цілої громади.

Громадські обговорення про необхідні зміни в УККА не лише не пошкодять розбудові авторитету, збірці потрібних на роботу фондів тощо, як це окремі люди побоюються, але навпаки — вони їх посилять. Найкращими доказами були окремі масові акції, як, наприклад, справа пам'ятника Шевченкові, підготова і збірка фондів на СКВУ, допомога нашої громади українцям в Юґославії, справа Катедри Українознавства в Г а р в арді, розбудова православн о г о центру в Бавнд Бруку, Католицького Університету в Римі, щоб назвати лише кілька акцій. У всіх випадках була ідея, глузд, означена мета й участь широкої громади. Це саме було б із розвитком УККА. Дайте ідею, мету, громадський глузд, логіку потреби, включіть соборну громаду в щорічне плянування — і знайдуться кадри, ентузіясти, фонди, що будуть пропорційними до величини нашої громади і її потреб.

УККА, як соборна централя, повинна б позбутись групового, земляцького чи віровизнаневого забарвлення. Окремі групи могли б зректись своїх амбіцій вживати громадську централю для своїх впливів, а керівництво УККА повинно б перейти в руки соборної к о а л і ц і ї, включаючи і групи з „апетитами", але не даючи їм переваги. Ключ дуже простий — включення усіх груп, об'єднань, організацій за їхнім власним, громадським вибором представників.

Інша передумова покращання УККА — це введення до органів правління, людей із кругів інтелектуалістів. Ми собі не уявляємо централі нашого життя без, наприклад, участи письменників, журналістів, науковців, мистців, професіоналістів вищої кваліфікації тощо. Уведення інтелекту в круги УККА — це необхідність, якщо зокрема взяти до уваги розвиток нашої громади, що лише за два десятки років спромоглась на високу продукцію людей із високошкільними кваліфікаціями, які б мусіли стати хребтом життя етнічної громади.

Не заперечуємо, але підтримуємо участь т а к о ж представників від нашого фінансового, кооперативного, церковного, молодечого життя, а передусім — студентських об'єднань. Допущення студентів до органів правління за їхнім власним вибором кандидатів — це неминучість. Власне, видається, що в наші часи в УККА витворилась своєрідна „династія", яка ніяк не хоче встати з крісла. Омолодження керівництва стає пекучим. Існують думки, щоб каденції кожного вибраного в правління УККА обмежити, ми ж із своєї сторони пропонували б, щоб буквою статуту можна було на кожному Конґресі міняти не менше третини людей у всіх керівних органах на нових. Це вже природний закон, що із свіжими людьми приходять свіжі ідеї, нова енерґія.

Неминучою передумовою життя і розвитку УККА — це потреба голосу критики, публічного о б говорювання його діяльности і діловодства, вільного вислову як у самій системі УККА, так і в громадській пресі. Пресові конференції з участю також критично наставлених журналістів видаються дуже доцільними. Приєднання ж інтелекту в керівні органи УККА чимало допомогло б у виключенні емоцій у таких обговорюваннях та дало б кращу запоруку дискусії на вищому рівні.

Звичайно, цікавою, а то й потрібною спробою було б статутове зобов'язання, щоб кожна складова частина УККА, яка висилає своїх делеґатів на Конґреси або пропонує до керівних органів, не робила цього автоматично, делеґуючи будь-кого, іноді для святого спокою, а таки на своїх зборах дебатувала лінію співпраці, потреби громади, напрямні централі. Упадок престижу УККА довів до того, що, на жаль, на Конґреси або й в керівництво попадали припадкові люди або ж, при відсутності ширшого обговорення, політичні групи „пропихали" своїх людей, щоб здобувати свою „більшість".

Іноді співпраця з УККА базувалась на менших, принагідних з а ц і к авленнях. Ось, наприклад, відомо, що лікарські круги з а й м а л и к р и т и чне становище до справ в УККА, але на останніх двох ділових з'їздах, як це довелось заобсервувати, цієї справи в цілій ширині не дебатовано, а вирішено співпрацю, о с к ільки Лікарське Товариство, переключивши більшість своєї уваги на церковні справи, знайшло спільне зацікавлення з УККА проблемами Католицької Церкви, хоч ані УККА, ані Лікарське Товариство не покликані розв'язувати внутрішні справи УКЦ чи будь-якої церкви. Така співпраця, звичайно, припадкова, бо церковні справи аж ніяк не вичерпують завдань централі.

Останніми часами помітні тенденції, що п р о ф е сійні круги — інженерів, лікарів, викладачів у високих школах — активізуються в справі покращання системи УККА. Це, безперечно, обіцюючий фактор, оскільки ці кадри під сучасну пору вже доволі широкі, мають досвід, зв'язки, знання, більше зрівноважені у політичних справах тощо. Тенденції у них, як видно, суто громадські, що йдуть також по лінії виключення з УККА політиканства та здобуття для своїх кадрів сильніших позицій в керівних органах. Треба надіятись, що ця активність не закінчиться лише справами н а с т упного Конґресу, а буде постійною. Це тимбільше, що кадри ці поповняються рядами молодих професіоналістів, які можуть відіграти поважну ролю в нашому громадському

(Закінчення на стор. 5-ій)

ПЛАСТОВА ВАТРА

РІК XIX СЕРПЕНЬ, 1972 Ч. 6 (137)

Сірий Лев

ДО ВАС МОЄ СЛОВО!

Від Редакції: Оці слова бл. п. Северина Левицького — Сірого Лева, Начального Пластуна нашого — писані були 25 років тому. Але й сьогодні кличуть вони на, і сьогодні вони актуальні. Сірий Лев говорить до Вас, друзі — „До вас моє слово"!

... За нами далеко, далеко, гейби в казці, золоті вогні святоюріівських, пластових ватер по різних урочищах нашої прегарної Батьківщини, незабутні слова наших бадьорих пісень і присяг, але за нами також дні чину, праці й кривавих, жорстоких зусиль, дні спільних великих діл або час самітньої віри в себе, в ідею, в велике заприсяжене майбутнє.

Та нас зломили ті, не раз гіркі, як полин, дні, хоч досі не дана нам ще була перемога. Бо ми свідомі того, що вершин ідеалу не осягається словами чи хитрунством, ми свідомі того, що жертви життя тих наших друзів, що більше до нас не повернуться, це безвідкличні постуляти в боротьбі за ідеал. І тому ми віри в зачате ще прадідами нашими діло визволення не тратимо. Відродження Пласту в широку, сьогодні — на наші відносини — могутню організовану силу, це одна з признак, що ми праці на половині шляху не кинемо. Віри в ідеал і волі його добути — в нас не бракує. Виховані в юнацьких пластових лавах працівники й борці достатньо це засвідчили на протязі багатолітнього існування Пласту, своєю громадянською працею, чи жертвами своєї крови. Але глядім ще й на добутий у тих наших змаганнях до ідеалу досвід, бо належне використання досвіду, — це половина успіху.

А одна з тих помилок — це свідомо, чи несвідомо вороже не тільки Пластові, але й усьому організованому українству твердження, що ідеали, які Пласт поклав у свої вершини, — це тільки „гра для молоді", що з хвилиною закінчення юнацького віку можна без шкоди, а то й з користю для розвитку й росту українського життя всеціло або частинно потоптати невмирущі для кожної здорової спільноти гасла святоюріівської леґенди.

Ні, і ще раз ні! Навпаки, поки всього нашого громадського життя не проникнуть ідеали служби Богу й Батьківщині, служби ближнім і послуху нами самими встановленій владі, поки юнацький пластовий закон не стане в духовому його поглиблені й законом зрілих мужів, доти багато жертв будуть трагічно зайвими!...

Основники Пласту почали ,великy гру" від молоді тільки тому, бо, як визначні педагоги, мужі науки й громадські діячі, знали, що до створення нового покоління, оживленого одною спільною ідеєю, можна дійти тільки шляхом перевиховання юнацького кадру. Юнацький кадр це тільки вихідна точка; виховання зрілих мужів ще реальна сила й міра вартости Пласту та його завдань...

Що ще вчора здавалось бути в сфері мрій, сьогодні стало дійсністю. Мало того. За час довголітньої праці зникають поволі залишки давнього недовір'я, затирається у спільних змаганнях те, що нас ділило, скріплюється те, що єднає. Витворюється здорова спільнота.

Хай отже ця сьогоднішня пластова спільнота — вже не тільки юнаків, але й зрілих осіб — стане тривким зв'язком цього покоління, що зуміє загоїти рани нанесені жорстокими ворогами й власними помилками. Не дивімся на пластову організацію, як на чужий взірець. У нашій історії за чужі взірці ми не раз дорого платили. Але Пласт ми творили з нутра нашої Нації і для нас, а не на експорт. Він є витвором нашої духовости, він отже може мати — й дійсно має — свої власні завдання, яких може не потребує мати скавтовий улад іншої нації, має своє власне історичне завдання, збудоване на чесній, щирій, одвертій „великій грі" пластового побратимства й довір'я, свободи й дисципліни, обережности й жертвенности, розуму й святого запалу. До Вас оце моє слово!

(У день св. Юрія, „Ватра", травень-червень 1947)

Юрій Старосольський, Начальний Пластун

ШІСТДЕСЯТ ЛІТ ЖИВОЇ ІДЕЇ

(Із слова Начального Пластуна)

Ми кличемо жити і працювати з поглядом вперед, у майбутнє: бо це для нього наше життя і праця. Ми інколи кажемо не оглядатись назад і радимо „не жити минулим".

Але проходить інколи час, що те минуле неначе стає перед нами, повне змісту й сили. Тоді ми дивимось назад, у те, що називаємо „вчора" і усвідомлюємо собі, що „сьогодні" органічно включає в собі і минуле, яке безперервно втікає від нас, і майбутнє, в яке ми безнастанно летимо, і що наше життя це тільки поєднання минулого з майбутнім тим звеном, що зветься „сьогодні".

Це так у житті людини, але особливо в житті організації. Тоді на початку стоїть ідея, твориться форма і намічується метода праці. І від того, яка якість і історична тривалість ідеї, яка розумна метода і яка практична форма, залежить успіх, тривалість і історична вартість організації.

І наша пластова організація підлягає цьому законові.

Це наше минуле має сьогодні шістдесят літ. На його початку стояв наш Основоположник — Олександер Тисовський — ДРОТ; тоді пристосовано ідею Бейден Пауелла до українських національних аспірацій; тоді була встановлена форма і визначена метода. І були наші люди, які їх здійснювали: Іван Чмола, Северин Левицький - Сірий Лев, Цьопа Паліїв, що вже в крузі Великої Ватри, близький нам Яро Гладкий і багато інших...

Впродовж більш ніж півстоліття падало й нівечилось організоване життя нашого народу і відроджувалось в нових видах. Але наша Пластова Ідея, пластова форма й метода збереглася без суттєвих змін, вела і веде за собою тисячі й тисячі пластунів і тепер скликає нас на велику раду, на велике святкування. В часах нових сумнівів, руйнуючих течій і безідейних рухів — ми можемо святкувати нашу велику річницю радісно, гордо і впевнено. Бо ми знаємо — і це доказало нам наше минуле — що ПЛАСТОВА ІДЕЯ ВІЧНО ЖИВА.

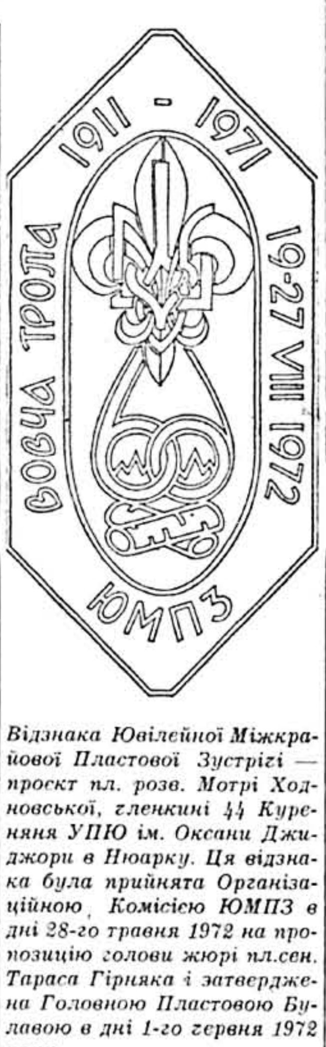
Начальний Пластун сл. п. проф. Северин Левицький - Сірий Лев

Начальний Пластун д-р Юрій Старосольський

ПРОГРАМА ЮВІЛЕЙНОЇ МІЖКРАЙОВОЇ ЗУСТРІЧІ — 1972

- 19 серпня, субота — приїзд і розтаборення. Год. 5-та по пол. — відкриття таборів, кожний окремо.
- 20 серпня, неділя — 9.30 — Архиєрейська Служба Божа для учасників Зустрічі православного віровизнання. Год. 11.15 — відкриття Зустрічі. Від год. 3-ої до 5-ої по пол. Архиєрейська Служба Божа для учасників Зустрічі Католицького віровизнання.
- 21 серпня, понеділок — від год. 9-ої - 12-ої і від 2-ої до 5-ої по пол. змагання в таборах юнаків і юначок у практичному пластуванні і пластових умілостях.
- 22 серпня, вівторок, і 23 серпня, середа, — від год. 9-ої - 12-ої і від 2-ої до 5-ої по пол. спортові змагання.
- 24 серпня, четвер — від год 9-ої - 5-ої по пол. Історична теренова гра.
- 25 серпня, п'ятниця, — від год. 9-ої - 12-ої спортові фінали. Від 2-ої - 5-ої по пол. Фестивалі і конкурси. Год. 7.30 святкова ватра з нагоди 60-річчя Пласту.
- 26 серпня, субота, — від 9-ої - 12-ої спортова дефіляда. Мистецька програма. Від год. 2-ої - 5-ої продовження мистецької програми і виведення ювілейної відзнаки 60-річчя Пласту. Год. 8-ма увечері прощальна ватра. Мотто ватри: „Пластова ідея завжди жива".
- 27 серпня, неділя, — год. 9.30 — Богослуження. Год. 11.30 — святкове закриття Зустрічі. Обід і ліквідація таборів.
- Заувага: в інших годинах — зайняття по таборах, внутрішні ватри, відвідини таборів, підготова до програми, ватер, дозвілля.
- Щодня: Уставання — 6.00 год. вранці, нічна тиша — 10.30 увечорі.

Відзнака Ювілейної Міжкрайової Пластової Зустрічі — проект пл. розв. Мотрі Ходновської, членкині 44 Куреня УПЮ ім. Оксани Джиджори в Нюарку. Ця відзнака була прийнята Організаційною Комісією ЮМПЗ в дні 28-го травня 1972 на пропозицію голови жюрі пл.сен. Тараса Гірняка і затверджена Головною Пластовою Булавою в дні 1-го червня 1972 року.

Головні дати з історії Пласту

I. 1911 — 1930

Осінь 1911 — Початки Пласту при українських середніх школах у Львові.

12. IV. 1912 — Д-р Олександер Тисовський, основоположник Пласту, переводить першу пластову присягу у Львові.

Співосновники й організатори інших пластових частин — Петро Франко й Іван Чмола.

Пласт організований на засадах англійського „Скавтінґ фор бойс", що його заснував Бейден — Пауел.

1913 — Перший з'їзд представників пластових відділів.

Червень 1914 — Перший з'їзд пластунів Галичини та Буковини.

1914 — Вибухає війна — пластуни вступають до Леґіону Українських Січових Стрільців.

1915 — Постають перші відділи пластунок.

1918 — Постає Верховна Пластова Рада під проводом Дрота.

1920-1921 — Пласт відновляє діяльність після війни. — Багато мандрівних таборів у цьому періоді.

Ювілейна відзнака 50-річчя Пласту

1921 — Перше видання пластового посібника „Життя в Пласті" д-ра Олександра Тисовського.

1921 — Постають пластові частини на Закарпатті.

1924 — На Верховному Пластовому З'їзді обрано Дрота на голову Верховної

(Закінчення на стор. 4-ій)

Гасло ЮМПЗустрічі:

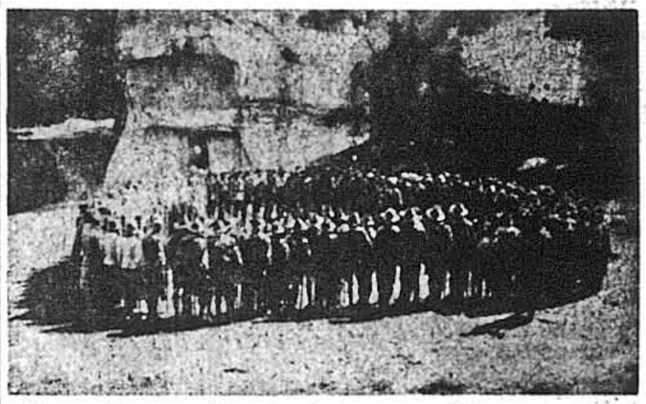
„ПЛАСТОВА ІДЕЯ ЗАВЖДИ ЖИВА"

ПЛАСТОВІ ЗУСТРІЧІ В МИНУЛОМУ

I. На Рідних Землях

ПИСАНИЙ КАМІНЬ 1924 Рік

Перша пластова зустріч відбулася в липні 1924 р. в Карпатах (в Косівщині) на верху означеному на картах „кота 1222", який гуцули називали „Писаний Камінь". На наказ Верховної Пластової Команди явилися дня 12 липня 1924 р. точно о год. 12-ій в пол. представники таких пластових полків: Львів, Станиславів, Перемишль, Стрий, Тернопіль, Яворів, Золочів, Калуш і Косів. Крім них — „Лісові Чорти" і т. зв. таборна чота — делеґація з першого пл. табору, що саме тоді відбувся на Кам'янці біля Підлютого. Зустріччю проводив тогочасний голова Верховної Пластової Команди сл. п. Сірий Лев, а бунчужним (тоді звався він „обозний") був ст. пл. Євген Кульчицький, також член ВПКоманди. Були теж приявними троє членів Верх. Пласт. Ради і редактори журналу „Молоде Життя" Богдан Кравців та журналу „Український Пласт", проф. Іван Чепига.

Друга Пластова Зустріч під скелями Бубнища в серпні 1925 року

На цій першій пластовій зустрічі, що тривала 3 дні (12-14 липня 1924 р.) імпровізувалися нові звичаї й форми, які згодом стали зразком для пізніших зустрічей; дня 12 липня увечорі загоріла перша спільна пластова ватра, при якій засіли учасники зустрічі (всіх 72). В програмі була гутірка, співи, деклямація і веселі монологи (Піка - П'ясецького) та дружні жарти. Програму другого дня виповнила теренова гра і обговорення її вислідів.

БУБНИЩЕ-МАКІВКА 1925 Рік

Друга пл. зустріч відбулася в днях 5-10 серпня 1925 р. при участі 205 пластунів і пластунок, як теж деяких представників громадянства; вона почалася на скелях „Бубнища" біля Болехова в бойківських Карпатах. Замітними подіями цієї частини зустрічі були: а) незвичайно сильна буря і злива в ночі з 5 на 6 серпня, яка позбавила „дахів над головою" більшість учасників зустрічі, — та б) альпіністичний подвиг двох старших пластунів - „чорноморців", які спинаючись по прямовісній стіні височезної скелі, дісталися на верх і зняли з нього австрійський чорно - жовтий прапорець, завішений там тирольцями ще в часі першої світової війни, а на її місце прикріпили синьо-жовтий прапорець, що його пізні ще поляки зістрілили зі скорострілів. Цими старшими пластунами були: курінний Іван С. та Роман Шухевич, пізніший ген. Тарас Чупринка, леґендарний командир УПА.

По двох днях таборування учасники зустрічі, під командою проф. Івана Чмоли вирушили слідами стрілецьких боїв через верх „Ключ", здовж річки Кам'янки до містечка Сколє, а звідси на гору Маківку — місце першого — після Полтави — великого бою Українських Січових Стрільців з москалями (29 квітня до 2 травня 1915 р.). Цей похід через Сколє до Головецька під Маківкою був першим „парадним маршем" Пласту в пошану Січовим Стрільцям на місцях їхніх боїв; він викликав великий підйом в місцевого населення і — гостру реакцію польської преси і поліції, яка намагалася не допустити до відправлення панахиди на Маківці. Після упорядкування могил панахиду таки було відслужено, — хоч Сірий Лев і Іван Чмола мали згодом поважні неприємності з поліцією. Опіка над стрілецькими могилами на Маківці стала з того часу першим спільним завданням і почесним обов'язком пластунів, які щороку з'їздилися малими гуртами поправляти могили, засаджувати квіти тощо.

Третя пл. зустріч відбулася в серпні 1926 р. на пластовій таборовій посілості „Сокіл" біля Підлютого, яку Пласт отримав в дарунку від сл. п. Митрополита Андрея Шептицького. Ця зустріч була получена з посвяченням таборових куренів і зібрала поважне число пластової молоді, як теж багато представників громадянства. Польська поліція інтервеніювала дуже гостро; почалися поліційні шикани супроти таборів на Соколі та їх учасників так, що ВПКоманда визнала, що дальше влаштовування того роду зустрічей може наразити Пласт на заборону діяльности взагалі. Тому рішено — в майбутньому влаштовувати менші зустрічі — по пластових округах, яких в Галичині було шість: Перемишль, Львів, Стрий, Станиславів, Коломия і Тернопіль; кожна з тих округ влаштовувала в наступних роках свої власні зустрічі в міру потреби і можливостей.

Посвячення табору на Соколі під час обласної зустрічі 1926 р.

Фото із збірки М. Пежанського

ВОЛИНЬ 1927 Рік

Зустріч волинських пластових округ, скликана ВПКомандою на 19/20 серпня 1927 року до містечка Олександрії на Рівенщині, хоч й не мала характеру всекрасвої зустрічі, мала особливе значення з огляду на специфічні обставини. Пласт, якому польська влада всякими способами старалась унеможливлювати діяльність на терені Волині, все таки поширилася там в роках 1926-27 з незвичайною швидкістю. Зустріч в Олександрії, чи то через чиюсь помилку чи через недогляд адміністрації, була офіційно дозволена і стягнула незвичайно велику скількість пластової молоді з усієї Волині, численну делеґацію пластунів з Галичини на чолі з Сірим Левом, а передусім величезні маси довколишнього населення і перемінилася у величаву українську маніфестацію. Занепокоєна поліція — не зважаючи на офіційний дозвіл — розв'язала зустріч зараз другого дня, але вага цієї зустрічі була дуже велика. Пластова молодь Волині вперше зустрілася зі собою і з галицькою молоддю, і українське населення Волині, пригноблене польським режимом, піднялося на дусі.

Ранній наказ під час Пластової Зустрічі волинських пластових частин в Олександрії біля Рівного на Волині 19-го серпня 1927 року

Фото із збірки М. Пежанського

ЗУСТРІЧ ЛЬВІВСЬКОЇ ОКРУГИ НА „САГАРІ" К. ЛЬВОВА 1930 Рік

Упродовж усіх років розквіту Пласту після 1-ої світової війни в Галичині, пластуни зі Львова відбували радо свої теренові ігри, прогулянки та Свята Весни в поблизькій гористій околиці Львова. Улюбленим місцем зустрічей і Свят Весни була поляна у лісі біля Брюхович, що її пластуни назвали „Сагара". Саме там відбулося останнє велике Свято Весни 1930 року, на кілька місяців до розв'язання Українського Пласту польською владою. Серед тисячі учасників було багато відомих досі пластунів і пластунок, що тепер живуть і не раз згадують це пропам'ятне Свято Весни — Зустріч. Воно затягнулося до пізньої ночі і довгий похід пластунів увійшов до міста, коли воно вже спало. На чолі, як передня сторожа, ішли „Лісові Чорти" — позаду, як задня охорона, „Чорноморці". Голосно і чітко лунали кроки маршуючих пластунів. Грімко прозвучав, відбиваючись об сонні мури міста та горби Високого Замку, клич „Сильно, Красно, Обережно, Бистро" — наче прощання із останньою зустріччю перед розв'язанням Пласту.

ЗУСТРІЧІ ГАЛИЦЬКИХ І ЗАКАРПАТСЬКИХ ПЛАСТУНІВ

„Міжкрайові" зустрічі галицьких пластунів із пластунами Карпатської України становили окремий рід пластових зустрічей, який притягав учасників своєю романтикою, а частинно й небезпекою. Вони відбувалися звичайно на найвищому верху Чорногори „Говерлі", де збігалися границі трьох держав - окупантів: Польщі, Чехо - Словаччини і Румунії; по пластових зустрічах написи на кордонних стовпах звичайно змінялись і замість, наприклад, „Польща" з одної, а „ЧСР" з другої сторони — по обох сторонах появлялись виразні написи „Україна". Пластова молодь в той спосіб демонструвала свою віру, що один нарід мусить мати одну, свою власну, державу; подаючи собі руки на кордонах пошматованої батьківщини пластова молодь символічно стверджувала, що встановлені чужинцями кордони для неї не існують.

З уваги на особливі приписи про перебування в прикордонній полосі, які обов'язували в Польщі, — не один пластун, мандруючи Карпатами на таку „міжкрайову" зустріч, попадав на поліційну станицю, де й кінчав свої мандри. По зустрічах частина пластунів заміновала свої однострої; закарпатські пластуни в галицьких одностроях мандрували до пластових таборів на Соколі, а галицькі пластуни, надягнувши закарпатські однострої, відвідували пластові табори по другому боці Карпат у Тур'ї, Реметі

ЗУСТРІЧІ НЕЛЕҐАЛЬНОГО ПЛАСТОВОГО ПРОВОДУ

По забороні Пласту польською владою (16 вересня 1930 р.) нелеґальний пластовий провід — „Пластовий Центр" — скликував плас-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Пластова Зустріч на Маківці 6 серпня 1925-го року. Посередині (зліва): проф. Северин Левицький — Сірий Лев, проф. Михайло Іваненко (сидить, у цивільному одязі) і проф. Іван Чмола (у пл. однострої з викладеним білим коміром).

Фото із збірки Я. Рака

„ПЛАСТОВА ВАТРА"
Видає: Крайова Пластова Старшина в ЗСА
Редаґує: Колеґія.
Всі матеріяли просимо слати: „Пластова Ватра"
c/o Plast, Inc., 140-142 2nd Ave., New York, N.Y. 10003

ПЛАСТОВІ ЗУСТРІЧІ В МИНУЛОМУ

(Закінчення зі стор. 3-ої)

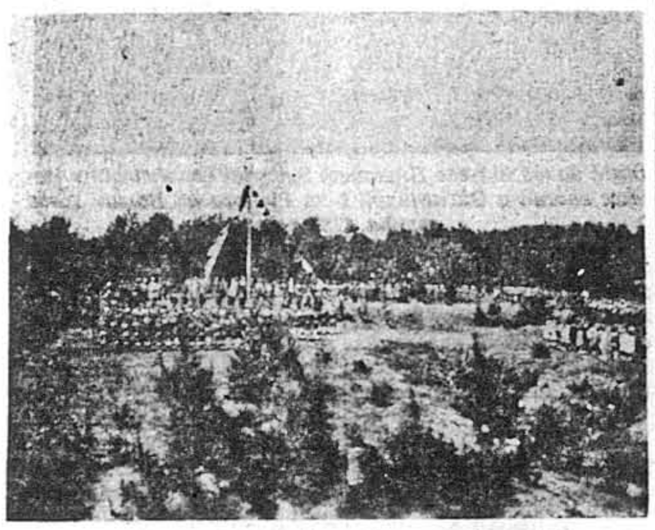
Зуастріч українських пластунів Галичини і Закарпаття на горі Говерлі (2038 м.) в Карпатах

Фото із збірки М. Пежанського

тових провідників з різних місцевостей у недоступні закутини Карпат, щоб там відбути потрібні наради. Перша така зустріч в новій дійсності відбулася влітку 1931 року на верху „Гриньків" недалеко Підлютого. Наступного року відбулася друга і остання перед війною зустріч в днях 19/20 серпня 1932 р. на верхах найдикішої частини Горганів, на „Довбушанці".

II. На еміграційній зупинці

По віднові Пласту, після закінчення другої світової війни, віджили також пластові зустрічі, спершу неофіційні поміж поодинокими пластовими діячами, які опинились в різних окупаційних „зонах" Німеччини і Австрії, а згодом й більш офіційні. Вже саме відновлення Пласту, що сталось одночасно в днях жовтня 1945 р. на теренах Німеччини і Австрії, було вислідом нарад і договорень на таких неофіційних зустрічах в підальпейських місцевостях. Для відзначення 35-річчя основання Пласту відбулися дві зустрічі; перша в місті Авґсбурґ, в Баварії, відбулася 29 вересня 1946 року при невеликому відносно числі учасників. Друга, більш репрезентативна і численніша відбулася в днях 5-7 липня 1947 р. в баварському містечку Міттенвальді, де приміщувався один з найбільших таборів „переміщених осіб". Ця пл. зустріч в Міттенвальді мала

Пластова Зустріч під час Свята Весни на Сагарі 25 травня 1930-го року

Фото із збірки М. Пежанського

крім традиційних вже елементів тогочасних зустрічей ще й особливі завдання: запрезентувати українській громаді, як теж численно зібраними представниками багатьох чужонаціональних скавтів (які опинилися поза межами своїх батьківщин разом із українцями) і делегатам Міжнародного Скавтського Бюра наш високий позем пластування. Крім цього міттенвальдська зустріч була для багатьох ще й прощальною зустріччю, тому що всі готувались до виїзду в різні заморські країни. Великий „ісход" з Европи справді почався для декого вже осінню 1947, а для цілої маси наступного і дальших років; пластове братство роз'їздилось по всіх континентах, від Цейлону, Нової Зеляндії та Австралії почерез країни Південної Америки до невеличкої „африканської зупинки" в Тунезії, не говорячи вже про ЗСА і Канаду.

III. На нових поселеннях

Всюди, де приїхали наші поселенці - пластуни, почали творитися пластові з'єднання, а згодом й поодинокі крайові пластові організації, які після початкових шукань і спроб оформилися як самостійні організації. Не зважаючи на різні непригожі обставини і віддалі, пластуни зберігали між собою зв'язок; виміна листів мусіла на деякий час заступити особисті зустрічі. Коли дотеперішня форма централізованої організації („Союз Українських Пластунів") виявилась непригожою, знайдено нову форму і в перших днях січня 1954 року створено „Конференцію Українських Пластових Організацій" (КУПО).

Перша велика пластова зустріч у новому світі відбулася в днях 3-4-5 серпня 1957 р. на „Пластовій Січі" (власній оселі Пласту в Канаді) в місцевості Ґрефтон, Онтеріо, — для відзначення 45-ліття існування Пласту. Великі комунікаційні можливості та повна свобода подорожування дали змогу прибути на цю зустріч небувалій досі кількості пластунів з двох сусідніх країн: ЗСА і Канади. Поваги і достоїнства додала зустрічі рівночасна приявність на ній двох головних постатей Українського Пласту: його основника, д-ра Олександра Тисовського (Дрота), який приїхав з Відня, та довголітнього голови центральних пластових проводів і Начального Пластуна, проф. Северина Левицького (Сірого Лева), які перший раз від більш чим 30 років зійшлися знову разом на пластовому святі.

Черговою в ряді зустрічей нового зразка була Ювілейна Пластова Зустріч для відзначення 50-річчя існування Пласту, яка відбулася на пластовій оселі „Вовча Тропа" (власність Пласту в ЗСА) в місцевості Іст Четгем, Н. И. в днях 28 серпня до 3 вересня 1962 р. Ця зустріч (ЮПЗ), що відбулася у формі „джемборі" — таборування з натиском на повну децентралізацію і самостійність дії поодиноких з'єднань і підтаборів, була дуже дбайливо підготована і вміло переведена під гаслом „Шануй минуле — працюй для майбутнього". В рамцях ЮПЗ відбувся м. і. конкурс української пісні, діяла окрема пошта як для внутрішньої (міжтаборової), так і для зовнішньої комунікації та дуже справно діюча система зв'язку з допомогою телефонічної сітки та модерних апаратів („пушки - говорушки", тобто з англ. „вокі-токі"). Ця зустріч залишається й досі неперевершеним зразком вдалого святкового пластування; вона була гідним відзначенням золотого ювілею Пласту.

З ІСТОРІЇ ПЛАСТУ НА ЗУЗ

Верховний Пластовий З'їзд у Львові 1927 року: учасники З'їзду на подвір'ї Успенської Церкви

П'ять років пізніше Крайова Пластова Організація Канади влаштувала Міжкрайову Пластову Зустріч (МПЗ) для відзначення 50-річчя української державности, 100-річчя Канади і 55-річчя Пласту. Зустріч відбулася на пластовій оселі „Батурин" біля Монтреалю, в днях 22 до 30 липня 1967 р. Плян зустрічі передбачав, крім програми на терені оселі „Батурин", теж спільні виступи з іншими молодечими організаціями (СУМ - МУН-ОДУМ) на площі світової виставки, що саме тоді відбувалася в Монтреалю. Хоч щоденні зливні дощі до деякої міри псували настрій учасників (одноднівка зустрічі має назву „Сонце крізь дощ") зустріч залишила в молоді багато приємних споминів.

ЗУСТРІЧІ У 60-ЛІТТЯ ПЛАСТУ

Першу Зустріч зорганізували пластуни Австралії. Відбулася вона 24 грудня 1971 року. Взали у ній участь пластуни не тільки із Австралії, а теж з Канади та ЗСА.

(Замітка: скорочено за статтею пл. сен. О. Е. Бойчука, яка друкується в одноднівці ЮМПЗ із доповненням про Зустріч на „Сагарі" та в Австралії).

Гасла для юнацьких таборів на дні:

понеділок, вівторок, середа, четвер і п'ятниця (21. 8. — 25. 8):

„ПЛЕКАТИМУ СИЛУ І ТІЛА І ДУХА"

Субота (26. 8.):

„ЗА ЗБЕРЕЖЕННЯ ДУШІ І РІДНОЇ КУЛЬТУРИ НАШОЇ МОЛОДІ" (Дрот)

Неділя (27. 8.):

„З БОГОМ У ДАЛЬШУ ПЛАСТОВУ МАНДРІВКУ"

Наїзд пластунів на Рим

Цього року літо в Римі, особливо в українському Римі, проходить під знаком пластової громади. Заіснувала тут недавно Пластова Група (вже затверджена КПС в Німеччині), яка має двох сеньйорів, вісім старших пластунів і трьох новаків. Втім: двох священиків, двох питомців і чотирьох студентів філософії, згл. політичних наук на римських університетах. Але справжній наїзд пластунів на Рим почався раннім літом, ще заве в УКУ і постійно працюють при адміністрації господарства, в бібліотеці чи музеї, відповідно до потреби. На курс прибуло теж окремо двох ст. пластунів, з Монтреалю, другий з Чикаґо. Така група прийняла учасниць „Стежок Культури" числом 22, які прилетіли до Риму на курс УКУ і для пізнання Італії.

ки почались літні курси на УКУ. Це були ті, що добровільно посвятили свій час і літні вакації, щоб працювати в Музеї при церкві св. Сергія і Вакха або у великій бібліотеці при церкві св. Софії, згл. Українському Католицькому Університеті. Як досі, є це дві ст. пластунки (сестри) з Висконсин, п'ять з Чикаґо, шоста зупинилася на тиждень в переїзді із студій у Відні до Америки. Один ст. пластун з Філядельфії працює в музеї і при адміністрації гостинниці при церкві св. Сергія і Вакха. Із згаданих студентів трьох (один з Торонта і два з Дітройту) жи-

Так отже 35 пластунів (на усіх сорок кілька) відвідує літні курси. Усі вони ще й помагають в музеї або бібліотеці, а теж, як добре діло, і сестрам служебницям у гостинниці.

Теж між професорами УКУ на літніх курсах є два активні пластуни і кілька таких, що були колись пластунами.

Це статистика. Але за нею криється пластовий дух, що каже присвятити час і зусилля для підтримки доброго діла, пластове розуміння важливости своєї української і світової культури, пластова ініціятива „Перших Стеж", підприємчивість, гумор і бадьоре сприймання невигод і таборового порядку. А пісня і сміх часто лунають на терасах гостинниці Сергія і Вакха, на площі Університету, на руїнах старого Риму чи в автобусі в дорозі до Фльоренції чи Неаполю.

Юст.

Привітання учасниць табору „Стежки Культури" в Римі 1972 року

Головні дати з історії Пласту

(Закінчення із 3-ої стор.)

Пластової Ради (ВПР), а Сірого Лева на голову Верховної Пластової Команди (ВКП).

Митрополит Андрій Шептицький дарує площу на пластові табори в Карпатах біля Підлютого.

1925 — Постає Улад Українських Старших Пластунів (УУСП).

1928 — Польська влада забороняє леґальну пластову діяльність на Волині.

1930 — Постає Улад Пластового Сеніорату (УПС).

1930 — Польська влада забороняє пластову діяльність в Галичині.

II. 1930 — 1944

26. IX. 1930 — Польська влада остаточно розв'язала Пласт в Галичині. Від того часу Пласт діє підпільно. —

1931 — Постає СУПЕ у Празі єдина леґальна пластова організація.

1936 — Відсвятковано 25-річчя Пласту у Празі.

Березень 1936 — Окупація Чехо-Словаччини Німеччиною — СУПЕ припиняє діяльність.

III. 1945 — 1972

1945 — ПЛАСТ відновляє свою леґальну діяльність у таборах переселених осіб в Німеччині і в Австрії.

Пластовий центр починає діяти у Мюнхені.

1947 — З'їзд СУПЕ в Реґенсбурзі — Сірий Лев проголошений Начальним Пластуном.

1947 — 1948 — Пласт починає діяти в Англії.

1948 — Перші пластові з'єднання в Канаді, ЗСА й Австралії.

1949 — Пласт починає діяльність в Арґентині.

1954 — СУПЕ перетворюється в КУПО.

1957 — Ювілейна Пластова Зустріч на „Пластовій Січі" в Ґрефтоні біля Торонта.

1962 — ЮПЗ — на „Вовчій Тропі" в Іст Четгем, ЗСА.

1967 — ЮПЗ на „Батурині" біля Монтреалю.

1971 — Святкування 60-ліття Пласту в Австралії.

1972 — ЮМПЗ на „Вовчій Тропі", ЗСА.

Пластові: перший раз...

✔ **Перший виїздний табір,** був зорганізований „Першими стежами", як їхній 5-ий табір „Стежки Культури". Цілий табір (22 учасниці) перекинули літаком до осередка старинної культури — Риму, який останньо став і українським центром минулого (Храм Жировицької Богоматері) і майбутнього (Український Католицький Університет і Храм св. Софії). Ст. пластунки, що таборували там від 24 червня до 15 липня, повернули дуже вдоволені. Пласт шукає нових доріг пластування.

✔ **Перший раз в історії Пласту на поселеннях,** а саме в академічному році 1971-72 заіснувала група старших пластунів — п'ять їх, — які вирішили студіювати теологію та стати свідомими українськими священиками на поселеннях, вважаючи слушно, що це найкращий вияв пластової Служби Богові й Україні. Говоримо про Осередок Праці УСП в Римі під проводом ст. пл. Тараса Лончини, ПБ. Вони саме закінчили перший рік студій на Українському Католицькому Університеті й Ватиканському університеті „Пропаґанда Фіде".

✔ **Перша пластова польова співана св. Літургія українською мовою.** Співали, як приписано нашим церковним обрядом, всі пластуни (ціла церква), вживаючи напівів „самойлівки", під проводом пл. сен. Осипа Стецури — під час Великої Ради (ювілейної) Лісових Чортів, 23 липня 1972, на таборі „Писаний Камінь". — Служили св. Літургію пл. сеніори о. Іван Прокопович і о. Степан Сулик. Апостола співав і прислуговував, як Старший Брат, теолог з Риму, ст. пл. Борис Лончина. Свічки тримали й асистували при Малому і Великому Вході, та при читанні Євангелії, як каже наш обряд, найстарші чином — члени Куреня. Св. Причастя приймали, підходячи по черзі до священика. В Богослужбі взяли участь, крім обох Куренів ЛЧ (113 осіб), майже стільки гостей з Клівленду й членів юн. вишкільного табору.

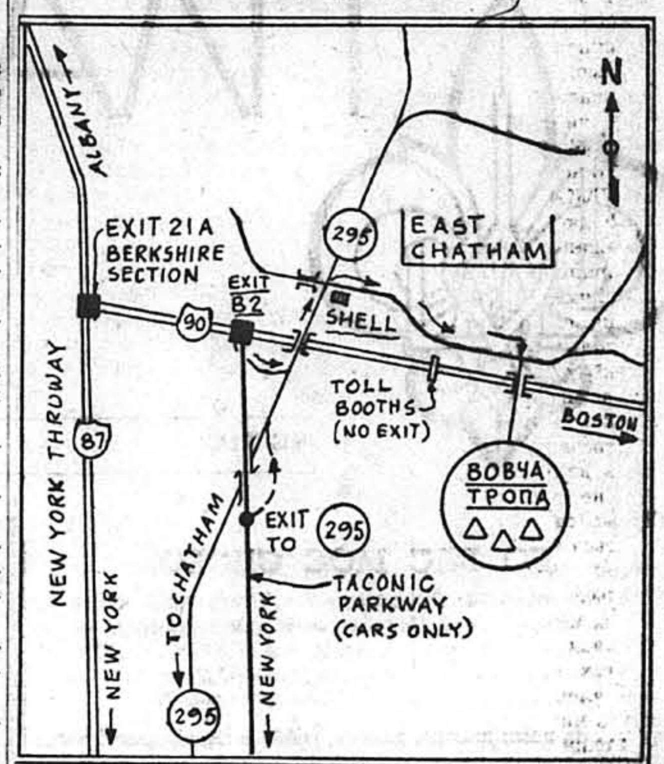
✔ На Оселі іде підготова до Зустрічі, яка відбудеться в днях від 19 до 26 серпня. Приїжджають голова Орг. Комісії пл. сен. З. Корчинський, голова Оселі пл. сен. Я. Бойдуник, відповідальний за технічну підготову Оселі, члени Мистецької Комісії, які приготовляють виставу експонатів, Бурлаки, які приготовляють машти, „Калиняки" 'та інша пластова братія. Д-р О. Волянський плянує якнайкраще влаштувати амбуляторії та шпиталик...

✔ **Перший раз юнацтво з заморських країн** бере організовану участь в міжкрайових пластових зустрічах. В грудні минулого року в складі пл. групи на ЮПЗ в Австралії були юначка Дарка Шараневич та юнак Михайло Ганч — обоє із Торонта. На ЮМПЗ в ЗСА вже приїхали два юнаки і юначка з Арґентини (Юрій Міщенко, Ліля Лех і Юрій Федишин). Мала приїхати вже більша група з Австралії і хтось з Англії. — Помітно підбудуємо почуття односги Пласту, не тільки у тих що приїхали, але, але і в тієї молоді, що їх тут зустрічатимемо. ФОНД ОДНОСТИ ПЛАСТУ чи пак ФОНД ЗУСТРІЧІ — 1972, робить добру роботу.

✔ **Перший пластовий довідник** (на кшталт американського „Гу іс Гу") видали „Лісові Чорти" про членів Старої Фамілії (сеніорський Курінь) всіх 159. При „порeклі" 'подане прізвище і пл. ступінь, а далі подані короткі дані про його працю в Пласті і в громаді. Бракує дати народження, професії, родинного стану і т. д. Порекла впорядковані за місцевостями (Кодлами). [гл.: „Звіти достойників Вел. Племені ЛЧ" на Ювіл. Вел. Племінну Раду", відбито 300 прим., Детройт, 1972]. — Вдалий, дарма що недосконалий, початок у Пласті.

✔ **Перший раз „Лис Микита"** був присвячений Пластові у його шістдесятиріччя. Це подвійне, літнє число за липень - серпень. Двадцять сторінок майже в цілості із текстом та рисунками (самого Ека, його синів Юрка та Ярка та один рисунок Гоґа) про пластунів та пластування. Знайдемо в цьому числі старі і нові жарти, листи, гуморески і навіть монолог Гриця Зозулі.

Доїзд на Вовчу Тропу — терен ЮМПЗустрічі 1972

Пластова Оселя Вовча Тропа в Іст Четгем — терен ЮМПЗ-72, положена в стейті Ню Йорк, ЗСА, приблизно 25 миль на південний схід від столиці стейту Ню Йорк — Олбані і приблизно 25 миль на північний схід від міста Гудсон та 15 миль на південний захід від міста Піттсфілд, у стейті Массачусетс, приблизно 3 милі від містечка Іст Четгем та 7 миль від міста Четгам.

Доїзд: до містечка Іст Четгем немає жадних засобів публічного транспорту, за винятком приватних авт.

До міста Олбані можна доїхати поїздом (на шляху Боффало-Олбані - Ню Йорк, або Бостон-Олбані. Літаком до міста Олбані. Публічними автобусами можна доїхати Олбані або Гудсон. Лише в дуже виїмкових обставинах — опісля телефонувати на Оселю (518) 365-5801.

Приватними автами: а) з півдня: „Таконік Стейт Парквей" в напрямі на Іст Чатгам і виїхати на дорогу ч. 295. В Іст Четгам при бензиновій стації „Шелл" по самій середині Іст Четгам повернути на право та їхати за знаками рівнобіжно до „Трувею" в напрямі на „Схід", доїхати до моста понад „Трувеєм" і через міст прямо на Оселю.

б) „Ню Йорк Стейт Трувей" — їхати (з півдня, півночі чи заходу) до виїзду 21 А та виїхати на відногу в напрямі „Массачуссетс Трувей" (Беркшір Секшен). Їхати до виїзду ч. „В 2", звідти до дороги ч. 295. Опісля до Іст Четгам, як під уступом а).

в) Зі сходу: „Массачусетс Трувей" в напрямі „захід" і виїхати на дорогу ч. 295 в напрямі на Четгам — дальше, як під уступом а).

Адреса: Ukrainian „Plast" Camp, East Chatham, N. Y. 12060, Tel. (518) 365-5801.

На Вовчій Тропі

✔ В днях 15 і 16 липня ц. р. на пластовій Оселі „Вовча Тропа" біля Іст Четгему відбулись „Дні Пластуна-Пластунки", на які прибули голова Крайової Пластової Старшини в ЗСА пл. сен. П. Дорожинський, Крайова командантка пластунок пл. сен. Слава Рубель, крайовий комaндант пластунів пл. сен. В. Свинтух та інші члени КПС. Це були дні відвідин таборів батьками, які прибули численно, щоб переконатись, що їхні діти живі й здорові. А дітей тих на Оселі було в той час понад 380. Відкриття „Днів Пластуна-Пластунки" відбулося в суботу вранці дефілядою перед пластовим провдом. Опісля був показовий впоряд юнацтва та ритмічна руханка новацтва. Після довгого дозвілля відбулись новацький вогник та юнацька ватра. В неділю після Служб Божих, які відправив для католиків о. Ю. Менцінський, а для православних о. І. Куліш, відбувались спортові гри, купання в басейні тощо.

✔ В четвер 20 липня пластунів відвідала група таборовиків із Оселі ОДУМ-у, яка прибула автобусом під під проводом свого команданта п. Олексія Шевченка та його заступниці Тамари Погуляй. Одумівці приїхали у своїх гарних одностроях із синіми краватками, в числі 60 осіб, і для багатьох пластунів це була перша нагода познайомитись з цією українською молодечою організацією. Одумівці відвідали табори юначок і юнаків, купались, змагалися у копаному м'ячі та відбиванці. На прощання подарували пластунам свій Альманах-Збірник, в якому підписались усі учасники табору ОДУМ-у.

✔ В суботу 22-го липня закінчилась перша тура таборів на оселі. Таборів було 6, в тому два, хоч невеликі чисельно, зате важливі, а це: табір розвідувачок „Іскра" Прометея" під проводом ст. пл. Люби Мазяр та піонірський табір під проводом ст. пл. Адріяна Сливоцького. В часі свого таборування піоніри збудували з пригодами величезну в'їздову браму (до ями на стовп впав тхір, вантажне авто завалило бічну вежу брами...) яка вже буде вітати пластунів на Ювілейну Міжкрайову Пластову Зустріч.

✔ Місцева преса (Гадсону, Олбані, Четгему) зацікавлена і вже присилає своїх кореспондентів на оглядини місця, де за чутками тубільців „тільки вітер і вовки завивають", а замість того знаходять сотні дітвори й молоді, яка метушиться, як в муравлищі — то до басейну, то до кухні, то на мандрівку.

✔ Варто пригадати всім, що пластові станиці дістали вже списки всіх довколишніх готелів і мотелів (а їх тут небагато) і треба негайно замовляти собі в них нічліги (тим, які не будуть таборувати у власних шатрах). На оселі нічлігів не буде.

Л.

„ЛИС МИКИТА" В 70-РІЧЧЯ ПЛАСТУ

ВЧОРА — НА ПЛАСТОВИЙ З'ЇЗД НИНІ — ЗАВТРА

ШЛЯХОМ ПОКРАЩАННЯ СИСТЕМИ УККА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

житті в майбутньому, якщо їх до цієї роботи вже починати включати. Інакше їх розгубимо.

Залишається дискусійним, одначе, чи „випад" професійних об'єднань проти інших установ і підтримка системи УККА на базі платників НФ дасть професіоналістам бажаний результат. Чомусь прийнявся докір, що „естаблішмент" УККА творять, на спілку з активнішою політичною групою братські союзи, а в тому й УНС, а значить, на думку критично наставлених до УККА, треба б союзи виключити із впливу. Докір, звичайно, не оправданий, і тут як каже народна приповідка, б'ється не по конях, а по голоблях. Якщо це, може, стосується окремих союзів то все ж можна сказати, що наприклад, УНСоюз має лише трьох представників на сотню членів органів правління, з них двох в Екзекутиві й один в Політичній Раді. УРСоюз, наприклад, взагалі наставлений опозиційно до сучасного УККА, маючи таку ж кількість своїх представників. Впливи, як бачимо, — не великі, і вони закриваються голосами т. зв більшости.

Видається, що більше тактичним, було б залишити ті установи з фінансовими засобами у процесі покращання УККА, як поставити їх проти змін, тимбільше у світлі окремих постанов, як наприклад, УНСоюзу про необхідність покращання стану УККА. Членство і відділи союзів по цілій Америці — доволі численні, і вони могли б у покращанні системи стати у великій пригоді.

Біда, в цьому, як це спостерігається останніми роками, що в імені окремих організацій, а в тому і деяких союзів, часто говорять групові активісти, і вина в цьому самого членства, що не бере більшої участи в працях організацій чи союзів. Уведення до УУКА згаданих раніше кадрів із соборної громади і так виключило б помітну ролю групових активістів, а тим самим роля окремих організацій, які вони пробували б репрезентувати, не була б великою. Інакше кажучи, виключати великі центральні організації від участи в УККА не видається доцільним, а здобуття поважнішої ролі в УККА нашим професіоналістам, інтелектуалістам, студентам тоцю не виключає участи і відповідного впливу великих громадських установ.

Вкладка до Народного Фонду не повинна б бути методою купления собі виказки патріотизму або привілеєм статутового голосу, який без участи широкої громади і так не має помітної сили. Це стало очевидним останніми роками, коли багато постійних платників перестали платити. Оновлений відмолоджений провід, соборність централі, наложення відповідальности на всі діючі організації, а не лише на кілька тисяч платників, кращі методи праці, добра провідна плятформа і громадський глузд у багато разів збільшать жертвенність нашої громади в касу НФ.

Вимоги нашої етнічної громади у цих складних обставинах — великі, навіть важкі, якщо взяти до уваги звідки і при яких історичних та соціяльних обставинах вийшла наша еміграція. Тож не дивно, що доведеться ще важко працювати, чимало посвятити часу, енергії та засобів, щоб досягнути вищого рівня. І тому концепція для покращання УККА — максимальна, важка до переведення в життя, але необхідна. Треба чимало доброї волі, чимало „підкачаних рукавів" для праці, відновлення довір'я до громадського життя і його централі серед усіх прошарків нашої громади. Треба надіятись, що наступний Конгрес УККА ці кроки зробить але можна б пророкувати що коли б і не зробив, а став штампом попередніх, то кроки ці будуть зроблені наступаючим поколінням. Питання лише в тому, кого історія запише кращими і розумнішими провідниками української громади в Америці, які змогли збагнути і національні вимоги, і потреби еміграційного масиву.

(Кінець.)

„ПРОСВІТА" В ПАРАҐВАЇ

Буенос Айрес. — Тижневик „Українське Слово" ч. 15/1972 повідомив, що в Параґваї відбулися загальні збори товариства „Просвіта", єдиної української установи в тій країні. „Просвіта" існує там 35 років, тісно пов'язуючись у своїй праці з таким же товариством у Арґентині. У зборах взяли участь 70-літні люди і „значна кількість молодого покоління". Головою „Просвіти" в Параґваї вибрали С. Худика, головою ревізійної комісії — В. Івасютина. Зібрані висловлювали свої зауваги та домагалися посилити організаційну працю, давати відчити і влаштовувати відзначування національних свят.

ЗА МАЙБУТНІСТЬ УККА

Наради українських професіоналістів

Ню Йорк. У четвер 22 червня тут у приміщенні Українського Інституту Америки відбулася черговa сесія конференції Українських Професійних Академічних Товариств. Предметом нарад був загальний стан українського громадського життя в ЗСА і зокрема — справи близького Конгресу УККА.

У дискусії виявлено цілковиту однозгідність і спільність поглядів на ці найважливіші справи української громади в Америці. Учасники дискусії висловлювали затривоження такими проявами нашого громадського життя на цьому терені, як відчуження широкої маси громадянства від громадських установ і їхньої централі, збайдужіння, пристосуванство й асиміляція, розсвареність і ненависництво не лиш на політичному, але й на громадському й церковному секторах. На їхню думку, частковою причиною такого стану є не зовсім задовільні структурально - організаційні заложення нашої громадської централі в ЗСА.

Учасники визнали потребу й важливість українських політичних центрів на еміґрації, але все ж вони хотіли бачити в УККА насамперед громадську централю, а не один із еміґраційних політичних осередків. Політична роля роля УККА, на їхню думку, повинна обмежитися до зовнішніх зв'язків, без конкуренції з існуючими політичними центрами, зокрема до репрезентації українців — американських громадян перед американськими політичними чинниками.

Як громадська централя, УККА повинен бути вільним від якоїнебудь внутрішньо-політичної боротьби, від впливів і зговорень політичних груп, від пресії політичної більшости й опозиції меншости. При виборі провідних органів УККА виключним критерієм повинна бути особиста вартість і громадська праця кандидатів, а не їхня політична орієнтація чи підтримка тією, чи іншою політичною групою.

Рішено, що майбутні змагання Конференції будуть спрямовані на те, щоб УККА став фактичною репрезентацією усіх українців Америки, всіх організацій і прошарків, незалежно від політичних, релігійних і соціяльних різниць, побудованою на демократичних засадах і на фактичній скількости платників Національного податку. Далі — щоб діяльність УККА охопила якнайширші кола української громади й базувалася на активній поставі до життьових питань нашої спільноти та, щоб було забезпечено доплив нових конструктивних сил до керівних органів Централі.

Щоб перевести в діло висловлені думки і постанови Конференції — створено окрему „Комісію для Справ УККА", якій доручено цілу низку завдань, як виготовлення проєкту нового статуту УККА в співпраці з його Статутовою комісією й доведення до прийняття нового статуту на найближчому Конґресі. Далі — переведення інформаційної акції серед української спільноти, щоб спопуляризувати новий проєкт статуту й підготовити наші громадські, професійні й господарські товариства до активної участи в Конґресі УККА.

У нарадах Конференції не було видко ніякої ворожости чи негативного наставлення до ідеї УККА й до його теперішнього проводу. Представники професійних товариств рішуче засуджували всякі спроби „валити" УККА чи творити конкуренційні централі. У всіх пропозиціях й рішеннях наради існувало одне завдання: удосконалити організаційні й структруальні основи УККА й запевнити майбутнє всього нашого громадського життя в Америці.

Конференція УПАТ

Довідник українського євангелизму

Довідником українського Євангелизму, зокрема Української Євангельсько-Баптистської Церкви, УЄБЦ, можна назвати книжку відомого євангелицького діяча і українського патріота-громадянина, проповідника Григорія Домашовця „Нарис історії Української Євангельсько-Баптистської Церкви". Автор назвав цей твір свого життя скромно „нарисом", і сам зазначає, що в ньому є деякі місця, які скидаються на полеміку. Однак, у цій книжці, що нараховує 596 сторінок тексту, 6 сторінок різномовних першоджерел і багато десятків фотодокументів, зацікавлений читач знайде чимало невідомих фактів.

Праця була видана накладом євангельсько-баптистських жертводавців. Вона складається з Передмови, Вступу, Історичного насвітлення початків християнства в Україні та ще понад 25-ти розділів, з яких у останньому йдеться про „Святе Письмо і його переклади на українську мову". В кінці додана „Хронологія Вселенської Церкви" та бібліографія.

У „Передмові" проп. Григорій Домашовець зазначив: „Читач цієї праці зустрінеться де-не-де наче б із певною полемікою, але фактично це не полеміка, а тільки насвітлення минулости, скільки українським баптистам разом із своїм народом прийшлося пренести зневаг і терпінь через чужосторонні релігійні впливи"... Звичайно, в книзі такого типу завжди були й будуть полемічні місця, адже все можна розуміти під „чужосторонніми релігійними впливами". Про виникнення євангелизму в Україні, зокрема Української Євангельсько-Баптистської Церкви автор пише: „Коли йде мова про Українську Церкву, то постає писькy Церкву, то повтає питання: звідки береться її початок? На це питання, як історики, так і релігійні полемісти відповідають не однаково", і вважає, що „як анабаптисти, так і баптисти, беруть свій початок від Христа, бо християни й христять неофіта на підставі визнання віри, а визнавати свою особисту віру може тільки доросла людина, як чоловічої, так і жіночої статі, і хрищення відбувається через занурення в воді, а таке хрищення, — пише Г. Домашовець, — є хрищенням Ісуса Христа й апостолів. Звідти бере свій початок і Українська Євангельсько--Баптистська Церква".

Автор книги часом полемізує із знавцями й релігійними письменниками інших українських віровизнань – католицьким та православним, а тільки з доброзичливої полеміки може викристалізуватись правда.

„Нарис історії Української Євангелицько - Баптистської Церкви" проп. Г. Домашовця для пересічного читача цікавий і вартісний фактажем розвитку цієї Церкви, її думки, її громад, преси тощо. *(Л. П.).*

У КАНЕВІ — РОСІЙСЬКОЮ МОВОЮ

У м. Каневі над Дніпром, Черкаської області, збудували великого розміру магазин, „торговельний комплекс", на трьох поверхах якого будуть, крім різних товарів, також майстерні побутової обслуги, аптека, кав'ярня тощо. . Над новою будовою на фотознімці в „Радянській Україні" з 6-го серпня видко велетенський довгий напис, що розпочинається так: „Коммунизм это советская власть" і т. д.

В Чехо-Словаччині засуджено ще 8 чехів за „підривну діяльність"

Прага. — В дев'ятому уже з черги судовому процесі над колишніми співробітниками і прихильниками Дубчека, що закінчився у Брні у п'ятницю 11 серпня ц. р. засуджено дальших восьмеро чеських ліберальних діячів, здебільшого колишніх видатних членів компартії. Всі із підсудних у цьому процесі були обвинувачені у „підривній діяльності" й засуджені на ув'язнення до чотирьох років. Головною підсудною була Властіміла Тесарова, дружина або родичка засудженого водночас Станіслава Тесара і її засуджено до чотирьох років ув'язнення. Дочку колишнього партійного теоретика і діяча і кол. секретаря компартії у Брні професора Ярослава Сабати неповнолітню ще Анну засуджено до трьох і півроку ув'язнення. Її батько і два брати — 18-літній Ян Вацлав були засуджені в одному з останніх судових процесів у Празі. Крім Тесарової і Сабатівної у процесі в Брні, який тривав чотири дні, були засуджені ще: Квета Маркова — на три роки, Зденек Васічек — на три роки, Лядіслав Задіва на два і півроку, Анна Каутна та на два роки, Карель Каутни на один рік і Станіслав Тесар на 15 місяців. Всіх їх обвинувачено у підривній діяльності, що її вони мали вести з допомогою поширюваних ними летючок, що в них підкреслювалася вимога дотримуватися конституційних прав і користати із цих прав під час виборів. Водночас із цим повідомляють, із Праги, що чехословацький Найвищий Суд відкинув апеляцію двох засуджених уже колишніх провідних комуністів — Яроміра Літери і Йозефа Стеґліка, обвинувачених у видаванні підпільного антирежимного журналу.

У ГЕТЛІНБУРҐУ, ТЕННЕСІ, ВЕЛИКИЙ ВЕДМІДЬ заатакував чоловіка, який сидів у своєму автомобілі. На щастя, поблизу був поліцай, який одним пострілом убив напасника. Чорний ведмідь важив 300 фунтів.

КОМУНОКИТАЙСЬКИЙ УРЯД плянує встановити своє постійне дипломатичне представництво в Женеві, яке було б акредитоване до установ Об'єднаних Націй у Женеві, як також до інших міжнародних організацій, які мають свої головні квартири в цьому швайцарському місті.

У Москві вийшла антиукраїнська і протикатолицька книжка „Униаты"

Київ. — Видавництво політичної літератури випустило в Москві в серії „Сучасні релігії" книжку С. Даниленка під назвою „Униаты". У ній, між ін., сказано: „Зрадники народу, українські буржуазні націоналісти і досі називають Шептицького „батьком української нації", „великим українським патріотом" і т. п. Книжка головно скерована проти Української Католицької Церкви та Митрополита-мученика Слуги Божого Андрея Шептицького, ім'я якого московський автор намагається пов'язати з фашистівсько-німецькими окупантами України. У ній виступається також проти Верховного Архиєпископа УКЦеркви у світі Кардинала Иосифа Сліпого. Автор твердить, що „кров'ю написана вся історія уніятської церкви, цього мерзенного і найбільш облудного дітища католицизму". У книжці „Униаты" повторене давнє обвинувачення „аґентів Ватикану" у вбивстві священика - відступника Г. Костельника та у вбивстві письменника — комуністичного пропаґандиста Галана у Львові. Рецензент того видання П. Олексенко на сторінках „Культури і Життя" з 27 липня писав, що книжка „зриває машкару святенництва з убивць і зрадників у церковних сутанах, знімає полуду з очей віруючих", видаючи цим реченням ціль і завдання такої антиісторичної публікації.

З невимовним жалем повідомляємо, що ненадійно — рапком у неділю, 6 серпня 1972 року відійшов від нас наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУНЬО, СТРИЙКО І ШВАГЕР

бл. п. Отець Канонік

СТЕПАН ХАБУРСЬКИЙ

уроджений 11-го серпня 1898 року в с. Бабухів, пов. Рогатин, Україна, старшина УСС, парох Глищевих, Заруддя, Беремовець, Зборівського повіту і Підборець коло Львова; на еміграції душпастир у таборі Ляндек (Австрія), Франції, західній Канаді, а останньо сотрудник церкви Матері Божої Неустаючої Помочі і душпастир церкви св. Покрови та невтомний потішитель хворих у шпиталях у Торонті.

У тяжкій жалобі залишив:

дружину — НАДІЮ
дочку — УЛЯНУ ПАРУБЧАК з мужем і сином ЮРІЄМ
синів: ІГОРЯ, МИРОНА і НЕСТОРА з родинами
братаниць: ОЛЬГУ ЛУКАВЕЦЬКУ з родиною і
РОСТИСЛАВУ МАТЛУ з родиною у Філядельфії
братанків: БОГДАНА і ОМЕЛЯНА ХАБУРСЬКИХ з родинами
шваґрів: БОГДАНА ДРОГОМИРЕЦЬКОГО з родиною
МИРОСЛАВУ БАНАХ з родиною
ОЛЬГУ ДИБАЙЛО з родиною у Бельгії
сватів: СВЯТОСЛАВ ЗОБНІВ з родиною у Рочестері
МИХАЙЛА ЛУЧКІВ з родиною
Сестру і Брата з родинами в Україні

ЗАУПОКІЙНІ ПАНАХИДИ: середа і четвер, 9 і 10 серпня ц. р. о год. 8-ій веч. у каплиці Кардинала при 92 Аннетт.

СВЯЩЕНИЧИЙ ПОХОРОН: п'ятниця, 11-го серпня, год. 8 веч. в церкві св. Покрови при вул. Лідс (Оссінґтон).

АРХИЄРЕЙСЬКА ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА і ПОХОРОНИ: субота, 12-го серпня 1972 р. в год. 9-ій рано в церкві св. Покрови, а опісля відпровадження на вічний супочинок на цвинтар „Проспек" у Торонті.

З невимовним сумом повідомляємо Рідних та Друзів, що дня 12-го серпня 1972 року по тяжкій недузі, прийнявши Найсвятіші Тайни, відійшов у Вічність наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ

бл. п.

РОМАН ФОРОСТИНА

бувший довголітній суддя і адвокат, старшина УГА та учасник Листопадового Зриву.

ПАНАХИДА за спокій душі Покійного відбудеться в вівторок, 15-го серпня ц. р. в год. 8-ій вечора в похоронному заведенні П. Яреми, 129 Іст 7-ма вулиця в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН в середу, 16-го серпня 1972 р. з того ж заведення до церкви св. Юрія при 7-ій вулиці, а відтак на Український Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Тяжким горем прибиті:

дружина — МАРІЯ
донька — ЛІДІЯ з мужем д-ром БОРИСОМ КРИНИЦЬКИМ
внуки — БОРИС і КСЕНЯ
ЛІДІЯ та РОМАН БАРАНСЬКІ з родиною
ОЛЕНА і ВСЕВОЛОД ФОРОСТИНИ з родиною
ЛЮБА і ЯРОСЛАВ ТАТОМИР з родиною
СТЕФАНІЯ ГОРНИЦЬКА в Польщі

Ділимося сумною вісткою, що в суботу, о год. 5-ій ранком, 22-го липня 1972 року відійшов у Вічність наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО, ДІДУСЬ та БРАТ

сл. п.

ПЕТРО ПАРТИКЕВИЧ

МАЙОР АРМІЇ УНР

учасник Зимового Походу, лицар Залізного Хреста та інструктор-викладач підстаршинської школи УПА.

ПОХОРОН відбувся 24-го липня 1972 р. із Собору св. Покрови УАПЦ в Чикаго на кладовище св. Сави в Ліберті Вілл, Ілл.

Горем прибиті:

ОЛЬГА — дружина
НАДІЯ і СТЕПАН ГОЛЯШ — донька і зять
В'ЯЧЕСЛАВ і ІРИНА ПАРТИКЕВИЧ — син і невістка
РОМАН і ОЛЯ ГОЛЯШ — внуки
АНДРІЙ, МИХАЙЛО, ГРИГОРІЙ ПАРТИКЕВИЧ — внуки
ГАННА — сестра в Україні
Близька та дальша Родина

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашої ДРУЖИНИ, МАТЕРІ і БАБУСІ

бл. п.

МАРІЇ ЯНІВ

були відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в понеділок, 14-го серпня 1972 року о год. 8-ій рано, в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. та у церкві св. Варвари у Відні.

Про молитви за спокій душі Покійної просять муж СТЕПАН з Донею, Зятем та Внуком

Замість квітів на могилу

сл. п. ЮРІЯ КОРИТКА

Голови Відділу у Бофало Товариства за Патріярхальний Устрій УКЦ, зложили на „Церкву в Потребі":

інж. С. М. Тимяк	$10.00	В. Мазур	5.00
Г. Шарачевич	5.00	А. Ґерманський	5.00
М. Сивий	5.00	М. Майнош	5.00
М. Комічак	5.00	П. Годованець	5.00
д-р Ю. Кишакевич	5.00		

Разом: $50.00
(п'ятдесят долярів)

Гроші переслано до Канцелярії Верховного Архиєпископа, Їх Блаженства Кир Иосифа VII чеком ч. 1029 із датою 26 липня 1972.

С. М. Тимяк

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в п'ятницю, 28-го липня 1972 р. о год. 6:45 ранку, по короткій але тяжкій недузі упокоївся в Бозі, в лікарні, Caroliialagie Institut, Montreal — наш Найдорожчий МУЖ, СИН і БРАТ

бл. п.

МИКОЛА ПЕТРАШКО

[MYKOLA PETRASHKO]

проживши 58 роки.

ПОХОРОН відбувся в понеділок, 31-го липня 1972 р. з Української Католицької церкви Успення Божої Матері на Роземонті при співучасти отців: о. декана А. Цимбалістого, о. д-ра Ігоря Мончака, о. Я. Гаймановича на цвинтар. Con des Neige.

В глибокому смутку:

дружина СОФІЯ
Мати і Сестри в Україні

У 60-РІЧЧЯ ПЛАСТУ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

доказана правда, що кожна організація, її ідеї і її осяги лиш настільки можуть бути добрими, наскільки живі люди, носії і виконавці тих ідей є добрими не лиш в теорії, але й у практиці, в усьому своєму поступованні і в цілому житті. Тож і успіхи пластових ідей вперш у чергу залежать від практичної дії і фактичного життя за законами ідеї усього членства, всього виховного і провідного кадру, а не лиш поодиноких провідних одиниць. І з цього вповні здають собі справу всі правдиві та думаючі пластуни з широким світоглядом зрілої людини.

Отож, складаючи ювілейні привітання Українському Пластові з нагоди його 60-річної виховної дії для добра української молоді і всього народу, та передаючи щирі вітання новообраному Начальному Пластунові, — хай мені вільно буде як батькові та громадянинові побажати Українському Пластові дальших успіхів у його важливій виховній праці під гаслом, щоб ідея і чин ішли завжди впарі нерозлучно, щоб пластуни виховувались і росли та жили і діяли все й всюди за засадами голошених пластових ідей і законів, щоб і самі пластуни і їх приятелі і вся українська спільнота могли бути завжди мати певність, що Пласт — це справді — „наша гордість і мрія!"

Пластові заробітки

✓**Буриверхи, старшо-пластунська і сеніорська стежі в Клівленді,** погодилися перебрати харчування понад сотки „Лісових Чортів", під час їхньої ювілейної Великої Ради ь. 21 до 23 липня 1972, на „Писаному Камені". Весь заробіток призначили на Оселю. — Вершком „Кулінарних вичинів" Буриверхів був „Лісово - чортівський Пир" (що складався зі смаженої, по козацьки, на рожнах воловини з додатками). Вправді, до тригодинного кручення рожнів, ЛЧ мусіло відставити вісьмох новиків (потерчат — яких згодом прозвали дотепно „ґалерниками"), а до краяння двох сеніорів з практикою, — але братство було вдоволене склало подяку Подругам в окремім церемоніялі. — Це насправді теж один із оригінальних способів пластування.

✓ **Залізний Фонд Українського Вільного Університету має бути** поповнений з розгри 13 образів, що їх подарували українські мистці До розпродажу квитків зголошуються пластуни (гуртки і курені), які дістають деякий відсоток, як пластовий заробіток. Греблі і Лісові Чорти, які зголосили свої курені, обіцяли передати заробіток таки на Залізний Фонд УВУ.

З'їзд українських баптистів на побережжі Тихого океану протестує проти переслідування християн в СССР

(Закінчення з 1-ої стор.)

влювання совєтською владою права християнської молоді на вищу освіту і заборону молоді відвідувати баптистські Богослуження.

10-ий З'їзд Західнього Українського Єв. - Баптистського Об'єднання приймає рішення оголосити цю резолюцію в пресі, звернутися до Організації Об'єднаних Націй і Уряду ЗСА з домаганням жадати від совєтського уряду негайно припинити переслідування віруючих в СССР в усякій формі, не конфіскувати духовної літератури - Біблій, Нових Заповітів і співаників, — не конфіскувати релігійної літератури, якою користаються баптисти в усіх вільних країнах світу.

10-ий З'їзд ЗУЄБО звертається до християн усього вільного світу з закликом постійно молитися за віруючих в Україні та в інших країнах за залізною завісою та через вплив на уряди своїх країн спричинятися до припинення переслідувань віруючих в Совєтському Союзі в усякій формі.

В суботу 5-го серпня З'їзд вибрав провід Об'єднання, в склад якого увійшли такі проповідники: М. Теслюк — голова, В. Рожок — заступник, Х. Недашківський — секретар. Ф. Любович — заступник, **М. Фріман — скарбник**, П. Шибістий — заступник, і М. Ковальський — член управи. До ревізійної Комісії увійшли: С. Кабанів (голова), О. Бодрук і М Адович.

В неділю, 6-го серпня, відбувалися Богослуження зі співом хорів із Лос-Анжелосу, Бурмінґгейму та Санта-Барбара. Проповіді слова Божого були глибоко-духовні з патріотичним забарвленням.

В Манітобі відбувається державний літній табір для навчання української мови

(Закінчення з 1-ої стор.)

люмбія, що надає цьому таборові всеканадійського характеру.

Директором табору є панна Надя Костишин, представниця Манітобського Департаменту Туризму, Розваг і Культурних Справ. Вишкіл переводить 7 інструкторів, яких заангажовано з-поміж учителів рідних і державних шкіл та студентів Манітобського університету. В таборі навчають інструктори: Іванна Качор. Маруся Костишин, Галя Севериненко й Олеся Ситник та Ґордон Мендрес, Мирон Орищук і Ґордон Муший, який рівночасно є заступником директора.

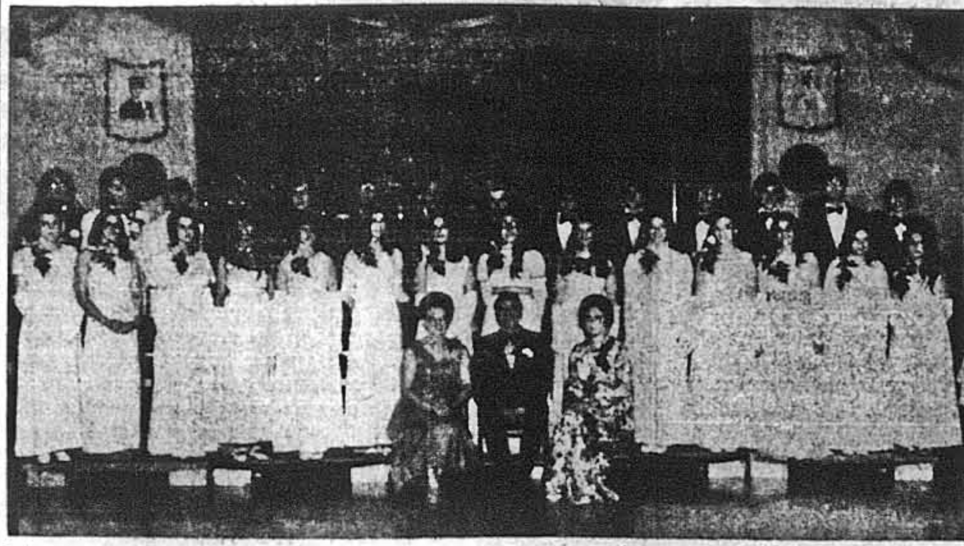
Табір української мови в Ґімлі це мабуть перший того роду державний проєкт у вільному світі, здійснення якого перевів уряд Манітоби виконуючи рекомендації Конґресу Культурної Мозаїки Манітоби з 1970 року в дусі нової політики багатокультурности Канади напрямні якої з'ясував прем'єр-міністр П. Е. Трудо 9 жовтня 1971 р. на 10-ому Конґресі Українців Канади у Вінніпеґу. Ці успіхи на всеканадійському як і на провінційному поземі треба зарахувати як вислід довголітніх старань Централі КУК і Складових Організацій та успішної праці Відділів КУК на місцях.

КОРОТКІ ВІСТКИ

ЦЬОГО РОКУ СПОВНИЛОСЯ 100-ЛІТТЯ з часу заснування державного Архіву Канади. В Архіві зберігається велетенська кількість документів — усіх разом понад 150 мільйонів. Між ними є біля 2 мільйонів фотознімків, які документують канадійське життя. Серед тих світлин є й унікальні, як, наприклад, одна з 1899 року, на якій збережено для історії образ жінок-духоборок, що тягнуть плуга серед поля. Є в Архіві найдавніші географічні мапи, багато старовинних грамофонних платівок, магнетофонних записів тощо. Архів приміщений у великій будівлі в Оттаві, у ньому постійно затруднені понад 400 осіб-фахівців.

У СМІТСОНСЬКОМУ ІНСТИТУТІ В ВАШИНГТОНІ відкрилась цікава виставка під назвою „Історія грошей". Там виставлено понад тисячу паперових банкнотів, понад 10 000 монет різних часів, форми із різних держав, а також показані пачки підфальшованих грошей. Показані перші монети, викарбувані ще в 6-му сторіччі до Христа, а також перші монети Американської Держави. Є навіть металеві плитки з часів імператора Олександра Македонського, який 2 000 років тому завів грошову систему в своїй імперії.

Баль ґрадуантів в Ню Гейвені

Зліва на право, сидять: Ростислава Яхницька, д-р Михайло Снігурович і Ірена Мандич. Стять (у другому ряді): Дарія Посполита, Людмила Слюсаренко, Галя Зальвовська, Робін Музика, Розалія Козюпа, Ліда Лодинська, Оленка Ганушевська, Лариса Садівська, Володимира Зальвовська, Олена Ґріппо, Оксана Мандич, Говп Ленґер, Анна Білоус і Марія Гусак. Стоять у третьому ряді: Богдан Лесь, Микола Юкаш, Володимир Богданов, Теодор Пласконос, Юрій Добчанський, Іван Заковоротний, Богдан Порітко, Олег Самсонюк, Віктор Свириденко, Богдан ДеФранко, Мирон Гуль, Ігор Сметанюк, Петро Гузик і Антін ДеФранко.

Союз Українок Америки, 36-ий Відділ в Ню Гейвені, по дбайливій підготові, влаштував у суботу 20 травня ц. р. — у залі Української Католицької Церкви в Ню Гейвені баль ґрадуантів. Його відкрила вступним словом Ірина Мандич, голова СУА, 36-го Відділу й попросила д-ра Михайла Снігуровича, голову місцевого Відділу УККА на майстра церемонії.

Під звуки маршової музики (грала оркестра „Темпо") ввійшли 14 пар ґрадуантів та уставились на малому підвищенні коло сцени. Були це випускники гайскулів шкіл українознавства. Майстер церемонії попросив Ростиславу Яхницьку, попередню довголітню голову СУА, Відділ Ню Гейвен, пріп'яти ґрадуантам і їхнім ескортам китички квітів, які із кошичків подавали їй молоді дівчата: Марійка Яхницька і Оля Козюпа. Д-р Михайло Снігурович привітав ґрадуантів, виголошуючи коротку промову, в якій підкреслив важливість ґрадуації із середніх шкіл, а зокрема із шкіл українознавства та гарного звичаю презентації випускників із української громади. Зчерги, він представив ґрадуантів і їх ескортів: Марія Гусак і Антін Дефранко, Анна Білоус і Петро Гузик, Ігор Сметанюк і Говп Ленґер, Оксана Мандич і Мирон Гуль, Богдан Дефранко і Олена Ґріппо, Віктор Свириденко і Володимира Зальвовська, Лариса Садівська і Олег Самсонюк, Оленка Ганушевська і Богдан Порітко, Ліда Лодинська і Іван Заковоротний, Розалія Козюпа і Юрій Добчанський, Теодор Пласконос і Робін Музика, Галя Зальвовська і Володимир Богданов, Людмила Слюсаренко і Микола Юкаш, Богдан Лесь і Дарія Посполита.

Викликані пари сходили із підвищення, кланялись присутнім і під оплески переходили залю, уставляючись півколом. Майстер церемонії заповів вальс для ґрадуантів, а по офіційному танку проходила забава для всіх присутніх до години 2-ої рaнку. Ця імпреза крім морального успіху принесла теж і дохід в сумі $750.00, його переслано на Український Католицький Університет в Римі, на руки Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого.

Н. Н.

Британія відкличе в Північній Ірляндії декрет про в'язнення без суду

Лондон. — До Лондону прибув на наради з прем'єром Едвардом Гітом і міністром військових справ лордом Каррінґоном наставлений Лондоном тимчасовий прем'єр Північної Ірляндії Вілліям Вайтлов. За газетними твердженнями, Вайтлов, відбувши в Белфасті довгі наради з лідерами тамошніх католиків, прийшов до переконання, що настав час відкликати декрет про право арештувати і безтерміново притримувати запідозріних членів підпільних організацій. Хоч теоретично той декрет стосувався всіх екстремістів, порушників публічного ладу, проте у практиці вдаряв майже виключно по підпільній Ірляндській Республіканській Армії яка переводила акцію терору у боротьбі проти політичної дискримінації католиків які становлять меншість у Північній Ірляндії. Вілліям Вайтлов звільнив уже багатьох ув'язнених за тим декретом, але 283 особи ще перебувають у в'язницях. Лідери протестантів противляться звільненню тих ніби „найтвердших" терористів але представники католиків запевнили, що без скасування того декрету не можна буде відбути конференцію в справі остаточного заведення ладу і спокою в тій країні.

Сварка на зустрічі совєтської і американської молоді

Мюнхен (Пресбюро АБН). — У столиці Білоруси (Білоруська ССР) Мєнську відбулась однотижнева „Зустріч совєтської і американської молоді", під час якої групі американців, переважно лівих, показали „потьомкінське село" — один колгосп і таку ж фабрику, свіжо помальовану перед їх прибуттям. На початку липня американців возили до Вільнюсу, а потім відіслали додому. Навіть ліві американці, між якими були представники американського комсомолу і так зв. маоїсти — не погоджувалися з московськими колеґами. Американці були у віці 17-25 літ, а совєтські „колеґи" всі були старші 35 років.

Московська „Комсомольская правда" ч. 151 повідомила у вістці „Дискусія в Мєнську", що на зустрічі обговорювали тему миру на Землі і що учасники вирішили „змагатись за мир". Газета визнала, що в часі дискусії були „висловлені різні погляди".

Повернувшись до Америки, два члени американської делеґації — негр, лівий „маоїст" Чарлз Вайт з Гарвардського університету, студент права, і такий же лівий Майкл Гаттінґ з Лос Анджелесу заявили у „Ню Йорк Таймсі" з 11-го липня 1972 р., що „русскі говорили, а ми мусіли тільки слухати", і що американську делеґацію молоді в СССР навчали так: „Проґресивний американець мусить бути настроєний проти американського уряду, мусить бути про-совєтським і пропаґувати, що марксизм-ленінізм, це єдина „ідея", яка може врятувати світ". Молоді американські „маоїсти" були обурені поведінкою й думками та доктринерством совєтських представників, і ніяк не могли зрозуміти, чому в СССР не продають закордонних, у тому й американських газет, коли в Америці вільно продають московсько-большевицькі газети.

ОДЕСЬКІ ПЛЯЖІ

Одеса дістає пляжі, які місто втратило багато років тому: за 200 років Одеса втратила 800 гектарів території, відвойованої морем. Щоб припинити обвалювання берегів, засипали їх двометрової товщини прошарком піску, а в морі поставили хвилерізи та поперечні дамбитами. Тепер Чорне море „відступило" на 70 - 90 метрів від міста і біля Одеси з'явилися пляжі, на яких можуть разом розміститись понад 250 000 людей. Заплянованo перетворити таким шляхом 14 кілометрів берега поблизу Одеси, обернувши його у пляжі.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЮРКО МЕЛЬНИК, член УНС Відд. ч. 164 Т-ва Грушевського, помер в червні 1972 р. на 68-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНСоюзу в 1933 році. Полишив в смутку 4 сестри і брата. Похорон відбувся на Українськім цвинтарі в Вервік, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Кудрич, секретар

КАТЕРИНА МАРТИНЮК, членка УНС Відд. ч. 327 Т-ва Запорізька Січ в Гемпстед, Н. Й., померла 19 червня 1972 на 68-му році життя. Покійна народил. в с. Юськовичі, Золочів, Зах. Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1959 році. Полишила в смутку мужа Михайла. Похорон відбувся 22 червня 1972 на цвинтарі Грінфілд Семетері в Гемпстед, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ПЕТРО САДОВЕЦЬ, член УНСоюзу Відд. ч. 21 Т-ва Запорожська Січ в Джансон Сіті, Бінґгамптон, помер 3 липня 1972 на 75-му році життя. Покійний народився в Панасівка, Тернопіль, Україна. Полишив в смутку дружину Анну, 4 синів, 5 внуків. Похорон відбувся 6 липня на цвинтарі Укр. Прав. Церкви св. Івана в Джансон Сіті, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

АЛЕКСАНДЕР МИКУЛИНСЬКИЙ, член УНС Відд. ч. 292 Т-ва св. Івана Хрестителя, помер 30 червня 1972 р. Покійний народився 16 березня 1886 р. в Україні. Став членом УНСоюзу в 1915 році. Полишив в смутку 3-ох синів — Миколу, Стефана і Александра, 3 дочки — Марію, Катерину і Анну, 6 внуків і двох правнуків. Похорон відбувся 3-го липня 1972 на цвинтарі Голи Крос в Детройті, Мічіґан.

Вічна Йому Пам'ять!
Петро Федик, секр. Відд.

ОЛЕКСА МІЛЬЧАКОВСЬКИЙ, член УНС Відд. ч. 283 Т-ва Запорожська Січ в Аубурн, Н. Й., помер 23 червня 1972 р. на 77-му році життя. Покійний народився в селі Баньова, повіт Турка. Став членом УНСоюзу в 1944 році. Полишив в смутку дочку Наталку, внуки Петра і Брата, сина Гаврііла Мільчаковського. Похорон відбувся 26 червня 1972 на цвинтарі св. Йосифа.

Вічна Йому Пам'ять!
Григорій Гаврилків, секр.

МИХАЙЛО АНТОНИШИН, член УНС Відд. ч. 441 Т-ва Тараса Шевченка в Тендер Бей, Онтаріо, помер 22-го травня 1972 на 66-му році життя. Покійний народився в с. Нагачів, пов. Яворів. Став членом УНСоюзу в 1943 році. Полишив в смутку дружину, дві дочки і одного сина, два брати і три сестри. Похорон відбувся на цвинтарі Монтайнвю Семетері в Тандер Бей Онтаріо, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!
Д. Заневич, секр. Відд.

КАТЕРИНА ДЕМКОВИЧ, членка УНС Відд. ч. 287 Т-ва Сини України в Джерзі Сіті, померла 7 липня 1972 р на 78-му році життя. Покійна народилась в Україні Стала членкою УНСоюзу в 1934 році. Полишила в смутку 3-ох синів Івана, Миколу, Андрія, 3 дочки Марія, Олена, Софія, 14 внуків і 15 правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі „Голі Озон" Норт Арлінґтон, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

АНАСТАЗІЯ ПАҐУТ, членка УНС Відд. ч. 158 Т-ва Богдан Хмельницький в Бруклині, померла 3 лютого 1972 р. на 74-му році життя. Покійна народилася в Самолучківцях, Зах. Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1919 році. Полишила в смутку внуків Анастасію К., Стефана І., Михайла И. і зятя Стефана Капєц. Похорон відбувся 7 лютого 1972 р. на цвинтарі Кальварія в Лонґ Айленд, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Олександер Саноцький
Вічна Їй Пам'ять!

АННА ПІНДАК, членка УНСоюзу Відд. ч. 125 Т-ва Благовіщення в Чикаґо, померла 19 червня 1972 на 78-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1937 році. Полишила в смутку Джана, Марі, Петер і Елі. Похорон відбувся на цвинтарі Елмвуд Семетері в Рівер Ґров, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!
Ст. Касіян, секр.

ЮРІЙ КОРИТКО, член УНС Відд. ч. 287 в Джерзі Сіті, помер 8 липня 1972 на 58-му році життя. Покійний народився в Богатківці. Став членом УНСоюзу в 1950 році. Полишив в смутку дружину Зіну, дочки Ксеню і Лесю, сина Ярему. Похорон відбувся 11 липня 1972 на цвинтарі в Дункірк, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ІВАН СТРУЖОВСЬКИХ — член УНС Відд. ч. 175 Бр-ва св. о. Миколая в Детройті, помер 7-го липня 1972 р. на 72-му році життя. Покійний народився в Канаді. Став членом УНСоюзу в 1939 році. Полишив в смутку дружину Малвін Стружовську, сина Леона, братів Михаїла і Вілліама і сестру Соню. Похорон відбувся 11 липня 1972 на цвинтарі Ґранд Лави в Детройті, Мічіґан.

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Смерека, секр. Відд.

ТАРЗАН, Ч. 6793. Тарзан і Улі у новій мировій місії

Радіо з Момбузі перериває наше плянування, вожде Улі. Чи полетич зо мною, щоб перехопити озброєних крісами кіків, поки вони заатакують безборонних тупелів?

Гарад, Тарзане! Залишім тут моїх підрядних вождів з моїм сином Чулю і спробуймо, ти і я, відмовити кіків від їхнього божевілля...

Чи розв'язанням їхнього бажання мати більше землі?

Ні, Тарзане! Мирним полагодженням прагне н н я членів племени кіків дістати жінок тупелів!